

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

יום ראשון, כ"א בכסלו תשע"ד 24.11.2013	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן	מורה מלווה ורדה קרין	עורכת עדן סינדרובסקי	מנכ"ל הכפר ד"ר קובי נווה (סיסקו)	מנהלת בית הכפר נעמי אלישיב	עיתון בית הכפר הכפר הירוק
---	------------------------------------	---------------------------------	-------------------------	-------------------------	-------------------------------------	-------------------------------	------------------------------

מאריכים שורשים

הקשר לאדמה ולארץ נבנה בעבודה קשה • טקס זריעת שדה החיטה בכפר הירוק היה הגוי וסמלי ושמח • כך זורעים ערכים, עמ' 12

החיים הם רוח

בין תערוכות, סרטים וספרים: התלמידים צורכים תרבות מסביב לשעון • וגם כותבים על זה במדור מורחב • עמ' 20-24

פנינו לשלום

דו-קיום בתוך הבית: חיוכים, שיחות ואוכל טוב בביקור אצל משפחת אבו-לבן ברמלה • עמ' 4

דעות אחרונות

5

אוחנו נבחר

השינוי הדמוקרטי יתחיל מתוכנו

חלול

10

הולכים בדרך

חורשים את הארץ מצפון עד דרום

זחלים ירקיים

11

קרוב לאדמה

יוצאים מהכיתה, יורדים לשטח

7 ימים

16

בלתי נתפס

יומן מטע מרגש מפולין

"עוד מישוהו לדבר איתנו. זה חשוב"

יש לה כלבת פודל שהיא מתה עליה, היא קוראת כרגע בהנאה את ספרו האחרון של מאיר שלו והיא בעיקר רוצה לדבר איתכם באופן בלתי אמצעי (בימי שני בין 9:30 ל-10:30) • ראיון היכרות עם המנהלת החדשה של בית הספר הכפר הירוק, נעמי אלישיב

מאת יונתן גדות, י" 2/ ידיעות אחרונות הכפר הירוק

אותו, אז אני נוהרת מלומר יותר מדי, אבל אני מקווה שתרגישו את השינויים כתוצאה מהמינוי שלי כבר השנה – אני מקווה לייחד את הכפר הירוק, לשים יותר דגש על קונספט המנהיגות. אני גם ארצה לגבש את בית הספר השש-שנתי בעזרת ציר מחבר לכל שכבות הגיל, למשל טקס פתיחה שיהיה משותף לכולם. מבחינת הערכים – השינוי יורגש כבר השנה. מבחינת מקצועות הלימוד – על הרגשים שלי, החלומות שלי לשינוי בשנה הבאה, אספר לך כבר בשנה הבאה.

ערכים באים לידי ביטוי רק בשיעורי מנהיגות או גם בשאר השיעורים? ביצד את חושבת שהם צריכים לבוא לידי ביטוי?
"הם צריכים לבוא לידי ביטוי גם בשאר השיעורים, אבל אם להיות ריאליים – הם לא. הם באים לידי ביטוי בשיעורי חינוך, במגע עם חלק מהמורים שאתה פוגש בבית הספר ובפעילויות השכבתיות. השנה מתוכננת הרבה פעילויות שכבתיות לכל שכבה.

איזו תלמידה את היית?
"הייתי מאוד פעילה בצופים, מדריכה, רשג"דית, יצאתי גם למשלחת דרך הצופים. למדתי במגמת ביולוגיה והייתי ילדה נורא טובה. היה לי בית ספר מקסים, אני חושבת שלא ברחתי ממנו אף פעם. מאוד אהבתי את מגמת הביולוגיה ואת תקופת התיכון, ואני זוכרת אותה כתקופה כיפית – בנים, בנות, מה שמעניין באמת. היה בית ספר קטן, אינטימי, מאוד נחמד."

קצת שונה מהכפר...
"קצת הרבה שונה מהכפר. אבל אני חושבת שיש גם הרבה דברים כיפיים בכפר. מהרגע שהגעתי, אני מרגישה שיש פה אנרגיות טובות, פתיחות מחשבתית, פתיחות פדגוגית. אני חושבת שלהרבה מאוד ילדים שמגיעים הנה, טוב. המטרה שלי היא שלכולם יהיה טוב." **ולסיום – שלושה דברים שהופכים אותך מנעמי המנהלת או המורה לנעמי של אחרי שעות הלימודים.**
"בזמן האחרון לא היו לי הרבה שעות פנויות, אבל בכל זאת: לאחרונה הפכתי לסבתא, יש לי כלבת פודל שאני מתה עליה ואני מאוד נהנית לקרוא כרגע את הספר האחרון של מאיר שלו." **כשאנחנו יוצאים מהחדר של נעמי בסוף הריאיון, היא פונה אל המזכירה. היא מספרת לה שבעקבות הריאיון היא החליטה שהיא רוצה להיות נגישה יותר לתלמידים – לשאלות ולרעיונות שלהם. היא קובעת איתה שעה קבועה, שבה דלתה תהיה פתוחה לתלמידים – יום שני בין תשע וחצי לעשר וחצי. או אם גם לכם יש שאלות שתמצאו לשאול אותה, או רעיונות להציע, אתם מוזמנים.**

"אני תומכת ברפורמה החדשה ששר החינוך מיישם. הוא שם רגל בצד את מבחני המיצ"ב – הוא לא חושב רק על מדידה והערכה אלא גם על הדרך, וזה מה שחשוב, לדעתי. לפעמים, מתוך לחץ לצינונים, למדידה ולהערכה, אתה שוכח את הדרך – את הלמי" דה. אני תומכת גם בשינויים בתעודת הבגרות. אנחנו חושבים גם על שינוי מאוד רציני בחטיבה, בגלל שאנחנו סבורים שצריך להכניס דרכי הוראה אחרות. לא הכל צריך להיות מדיה. אפשר גם לקרוא ספר, ליהנות ממנו ולדבר עליו, בלי לנתח אותו. "עם זאת, אני חושבת שכל שינוי במערכת החינוך צריך להיות מתואם עם האוניברסיטה. המטרה שלי ושל בית הספר היא להכין את הילדים לעולם – לתת להם כלים ולפתוח דלתות. אני חייבת להשאיר לכם את הדלת ללימודים אקדמיים פתוחה. כל עוד המיונים באוניברסיטה הם על סמך בחינות הבגרות, אני חייבת להתמקד בהן. אנחנו במדינת ישראל צריכים להחליט איך אנחנו פותחים את הדלתות האלו."

שאלה נוספת שעולה מכך היא האם השיבות המקצועיות שלא ייכללו בתעודת הבגרות תישאר בעינה בעיני המורים והתלמידים? מה תהיה המוטיבציה שלהם ללמוד?
"שאלה טובה, אני לא בטוחה שאני יודעת לענות עליה. השאלה, אם אנחנו יכולים להניע את התלמידים ללמוד ללא קשר לצינונים, היא לא פשוטה. אני לא בטוחה שכל המורים מסוגלים לכך." **מה השינויים שאת חושבת לעשות בכפר הירוק?**
"יש לי חזון. אני לא יודעת אם ייקח לי שנה או שנתיים להגשים

בכניסה לחדרה של נעמי אלישיב, המנהלת החדשה של בית הספר, אני מבחין בשתי תמונות שתלויות על הקיר. האחת של דרורין והשנייה של בן גוריון עומד על הראש, מלווה בה" קדשה אישית מחברות ("כדי להיות מנהיג צריך להסתכל על הדברים מזווית אחרת") – עוד שלב באבולוציה של מנהיגות. נעמי מספרת לי שאלו הן שתי רמויות שהיא מעריצה. אחר כך אנחנו מתיישבים ומתחילים בראיון. **בשנה האחרונה חל שינוי במבנה הארגוני של בית הספר: יש מנהלת לחטיבה הצעירה, מנהלת לתיכון, ואת בעצם המנהלת הכוללת. ביצד אנחנו, התלמידים, נרגיש את השינוי?**
"אני לא בטוחה שתרגישו את השינוי, אנחנו רק מתחילים. אני מקווה שבזכות זה שיש יותר מנהלות, תקבלו מענה מהיר יותר לפניות ולשאלות שלכם. בשנים קודמות תלמידים פנו אל רכזים בשאלות, אבל הרכזים מלמדים המון שעות ולא תמיד פנויים. "מנהלת בית הספר הייתה עסוקה מאוד בענייני ניהול, ולכן גם היא לא תמיד הייתה פנויה לתלמידים. עם השינוי הארגוני שחל עכשיו, המנהלות פנויות יותר ויהיה קל יותר לפנות אליהן. אנחנו מנסות לתת לכם מקום נוסף, מישוהו נוסף לדבר איתו, שיכול לראות ולהכיר את התלמידים, שיכול לפתור בעיות. עוד מישוהו. זה חשוב." **מה התפיסה החינוכית שלך? מהי מטרת מערכת החינוך, לדעתך? ומה את חושבת על הרפורמה החדשה ששר החינוך מנסה להטמיע?**

"אני מקווה לייחד את הכפר הירוק, לשים יותר דגש על קונספט המנהיגות. ארצה גם לגבש את בית הספר השש-שנתי בעזרת ציר מחבר לכל שכבות הגיל, למשל טקס פתיחה משותף"

"אני תומכת ברפורמה החדשה ששר החינוך מיישם... צריך להכניס דרכי הוראה אחרות. לא הכל צריך להיות מדיה. אפשר גם לקרוא ספר, ליהנות ממנו ולדבר עליו, בלי לנתח אותו"

ידיעות אחרונות בחי-ספר
ידיעות אחרונות הכפר הירוק | עורכת ראשית עדן סינדרובסקי | מורה מלווה ורדה קרין | כתבים עדן סינדרובסקי, דורון סיוון, אודאה מיוחס, אלה סמואל, עומר יצחקי, גולי וולדה, ינון קדישאי, טאי דיבון, שני קורליאנד, עידו מרוז, רועי עדן, גאיה ארן, יונתן גדות | עורכת אחראית תאיר שכנר רוכמן | עיצוב גרפי אסנת סברלו, אנג'לינה בן ג'ויה | עורכת ראשית קרן מלמד
מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | דוא"ר: yt@yedioth.co.il | כתובת: רח' נח מוזס 2, תל-אביב

שוברים שגרה

ב-21 באוקטובר, בזמן ש-144 תלמידי שכבה י"ב שהו בפולין, נשארו כמה עשרות י"בניקים בבית הספר, ובמקום יום לימודים רגיל, ארגנו להם המורים פעילויות מגוונות: ניקוי יער בן שמו, שכלל איסוף אשפה וגוימת ענפים נמוך כים, אפשרות להשתתף כמלווים בטיוולים שנתיים של שכ" בות אחרות, פעילות של מחנה העולים על החברה והיחיד בתוכה והתנדבות בצער בעלי החיים - כולן פעילויות חשובות בתחום העזרה לזולת ומעורבות היחיד בקהילה. גם אני השתתפתי בפעילות. נהייתי מאוד משבירת השג" רה וממגוון הפרויקטים החינוכיים-ערכיים. בשיחות עם חב" רים לא פעם דיברנו על הכיפיות והעניין בעשייה חשובה זו. לדעתי, חשוב שכל תלמידי הכפר ייקחו חלק בפעילויות דומות לאורך כל השנה.

אנה תלש, י"ב/3

צדק שיהיה פה!

במסגרת הפרויקט "כוכב צדק" שיזמה שכבה ט' וש" עוסק במגדריות ונשים, הגיעו לכפר הירוק ביום ראשון, 16.6.13, ח"כ עליזה לביא ממפלגת "יש עתיד" וח"כ תמר זנברג ממפלגת "מרצ", שתיהן מהוועדה לקידום מעמד האישה, על מנת להשתתף בדיון עם התלמידים.

אמילי פרייסמן (ט'), שהקימה את הפרויקט, נשאה דברים, והוקרן סרטון על מהותו. המורה שרי גולדווסר סיכמה את שלבי הפרויקט במהלך שנת הלימודים. מנהיגת הפרויקט, התלמידה שלי רוזינסקי, סיפרה על הבניות מגד" ריות ומיניות בהקשר למודל היופי. יערה רוזנבליט ויסמין לי, מורות מצוות תרבות ישראל בבית הספר שיזמו את הפרויקט, סיפרו על חלקם של התלמידים בפרויקט. ח"כ לביא, ראש הוועדה לקידום מעמד האישה, הסבירה בנאומה עד כמה הנושא חשוב ונוגע לה, והחרידה מוטיבציה לפעול ולא לחכות שמישהו אחר יעשה את העבודה. עוד הוסיפה, כי חברי הוועדה תמיד ישמחו לשמוע מאיתנו.

תומר הלוי, ט'

במשרד של טייסקו. חברות הכנסת זנברג ולביא

חו"ל זה כאן

בחודש אוגוסט האחרון הגיע לכפר הירוק השר הגר" מני לשיתוף פעולה ותמיכה בינלאומית. עודד רוז, יו"ר עמותת בית הספר הבינלאומי בישראל, סיפר על מטרת ביקורו של השר ועל בית הספר שיוקם בשנה הבאה: "השר הגיע במהלך מחנה הקיץ הבינלאומי למנהיגות ואיכות הסביבה של העמותה, במטרה להכיר את הכפר ואת פעי" לות העמותה בארץ לקראת הקמת בית הספר הבינלאומי. בית הספר יוקם השנה בשטח הכפר הירוק, ויתחיל לפעול בספטמבר 2014. ילמדו בו תלמידים מצטיינים מרחבי העולם - ישראלים, ערבים, אירופאים ואמריקאים - בכי" תות י"א-י"ב, אשר ייבחנו בכינות בגרות בינלאומיות (ip). חזון בית הספר הוא לקרב בין עמים ואנשים וליצור מצע לשלום ולשיתופי פעולה במזרח התיכון.

יונתן גדות, י"2

נשיא ירוק

בזכות קשרים משפחתיים: נשיא איסלנד ביקר בכפר והרצה על אנרגיה ירוקה

חולק את הידע עם אחרים. גרימסון

מאת עדן סינדרובסקי, י"א/8
ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בתחילת השנה ביקר נשיא איסלנד החמישי, אולפור רגנר גרימסון, בבית הספר. גרימסון הוא דודו של תלמיד ביתה י"א/2, אלי לבונטיין, ובזכותו ניתנה לנו ההזדמנות לשמוע את הרצאתו המרתקת של האורח על אנרגיה נקייה.

בהרצאה סיפר גרימסון על הפעולות שנקטות בארצו כבר עשרות שנים על מנת להעלות את המודעות לחיסכון באנרגיה ובתועלת של מעבר לאנרגיה נקייה - אנרגיית החום של ליבת כדור הארץ.

באיסלנד נוהגים כבר שנים לחצוב בקרקע ולהשתמש באנרגיה הזאת כדי לספק חלק מהצרכים של התושבים. הרצאתו אלו של הנשיא נועדו בין השאר כדי לחלוק את הידע עם אחרים ולקדם פעולות דומות בכל העולם.

רבים בקהל שאלו שאלות, התעניינו ואף איתגרו את גרימסון בשאלות מתחכמות, והנשיא השתדל לתת מענה לכולן, ולספק את הסקרנות של כל אחד.

כאופן אישי, ההרצאה פתחה לי קצת את העיניים ואיפשרה לי לראות שחיסכון באנרגיה זה לא מדע בדיוני, אלא מציאות שמישהו נגיש, אם רק משקיעים בזה קצת מחשבה, תכנון מראש והרבה רצון טוב לעשות שינוי.

"אנחנו צריכים נישואים אזרחיים בישראל"

כך אמר שר הפנים לשעבר אברהם פורז במהלך הרצאה בפני תלמידי י"ב בכפר הירוק

"להפעיל שיקול דעת בהענקת אזרחות". פורז

מאת עדן סינדרובסקי, י"א/8
ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ב-11 בנובמבר 2013 הגיע לכפר הירוק אברהם פורז, שר הפנים לשעבר, והרצה בפני תלמידי י"ב בנושא האזרחות ומוסד הנישואים בישראל.

ראשית הבהיר פורז, כי בארץ לא מוענקת אזרחות לכל מי שנולד כאן. אם למשל נולד פה בנו של שגריר, הוא לא מקבל אזרחות מתוקף הטריטוריה שבה הוא נולד, להבדיל מארצות הברית, למשל. בישראל ילד מקבל אזרחות מכוח אזרחות ההורים שלו, כך שאם לזוג ישראליים נולד ילד בניו-יורק, הילד יהיה אזרח ישראלי.

בפני מי שלא נולד בארץ ורוצה להיות אזרח המדינה, יש שתי אלטרנטיבות: חוק השבות וחוק האזרחות.

על פי חוק השבות, מספיק שרק אחד מהסבים או הסבתות שלך היה יהודי על מנת שתקבל אזרחות. האפשרות השנייה היא חוק האזרחות, שעל פיו המדינה יכולה להחליט למי להעניק אותה, ללא קשר לדם שזורם בעורקיו. על כך אמר פורז: "על החברה הישראלית, לדעת, להפעיל שיקול דעת בהחלטתה להעניק אזרחות". בעזרת חוק זה העניק פורז אזרחות למספר רופאים, שחקנים, מוזיקאים ורקדנים שאינם יהודים, על מנת שיוכלו להנחיל את המומחיות שלהם בישראל ולאפשר קידמה.

פורז גם דיבר גם על מושבות של גרמנים נוצרים שהגיעו לארץ מטעמים דתיים ושקיבלו מעמד של תושבי קבע אחרי עשרים שנות התיישבות.

בהמשך הרחיב פורז בנושא מוסד הנישואים במדינה, וציין:

צילום: צביקה טישלר

גיבורים וזוכים

דפני לייף, פסקל ברקוביץ', שיח' עסאן מנסארה ויונה וולך • תלמידי הכפר הירוק כתבו על הגיבורים שלהם וקטפו פרסים בתחרות החיבורים "name your hero"

צילום: שאול גולן

מנהיגה. לייף

צילום: שלום בר טל

גיבורת תרבות. וולך

מאת יונתן גדות, ט'2

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

כחלק מתוכנית הלימודים של שכבה ט' בשנה שעברה, שהתמקדה בנושא בחירה וזהות, השתתפו התלמידים בתחרות כתיבת החיבורים "name your hero" של קרן דן דור.

הקרן, הקרויה על שם איש העסקים דן דוד ז"ל, מעניקה מדי שנה פרס לאדם או לארגון על תרומה לאנושות במדעי הרוח, באמנות, במדעי הטבע ובעסקים. כמו כן מנהלת הקרן את תחרות החיבורים השנתית לתלמידי כיתות ט'-ב, שבמסגרתה הם כותבים על הגיבורים שלהם. פרס נוסף מוענק גם לבית הספר ששולח הכי הרבה חיבורים.

במעמד ההכרזה על זוכי תחרות החיבורים, שנערך בחודש יוני באוניברסיטת תל אביב, נכחו אלמנתו של דן דוד ובנו.

זכה הכפר הירוק בפרס בית הספר ששלח את הכי הרבה חיבורים, וכמה מתלמידי זכו במקומות הראשונים: חיבורו של איתי כספי על דפני לייף זיכה אותו במקום השלישי, במקום השני זכו איה ובמנן שכתבה על פסקל ברקוביץ', אלה לוטן שכתבה על מרתה גרהם ולהקת בת שבע ויונתן גדות שכתב על יונה וולך ועיתון 77, ואת המקום הראשון קטפו עופר אריאן שכתב על שיח' עסאן מנסארה, ואלון ברקמן, שכתב על הארגון הבינלאומי "לשחרר את הילדים".

זוכי הפרס השנה על תרומה לאנושות הם: הכלכלנית אסתר דופלו, שעוסקת בחקר שיטות כלכליות להתמודדות עם בעיית העוני במדינות עולם שלישי, הפילוסוף הצרפתי פרופ' מישל סרס, ליאון ויולטיר, מבכירי הקהילה היהודית בארצות הברית, הגוה, סופר ועורך העיתון The New Republic, ופרופסור סר ג'פרי לוי, שחקר את היסטוריית החברה והרעיונות היווניים.

אוכלים ונהנים בבית משפחת אבולבן

אהלן וסהלן

איך מעוררים בני נוער למעורבות אזרחית? • תלמידי י"א/3 נהנו מאירוח טעים, נעים ותרבותי בבית חברתם לכיתה, נרדין אבולבן, בת למשפחה מוסלמית מרמלה

מאת עומר יצחקי, י"א/3

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מתי בפעם האחרונה ביקרתם בבית משפחה מוסלמית? כיתה י"א/3 קדם-רפואה, וטרינריה ומופת ערכה ביקור כזה במסגרת פעילות בנושא מעורבות אזרחית.

ב-28 באפריל, ל"ג בעומר, יצאו תלמידי הכיתה והמחנכת ורדה קרין לרמלה, לביקור בבית משפחתה של נרדין אבולבן. בפגישה המרתקת נכחו גם רכז השכבה, נתי פס, המורה לספרות, עפרה אלון ומספר הורים.

את נרדין אנחנו מכירים מאז כיתה ח'. היא הצטרפה לכפר הירוק בכיתה ח' ומיד השתלבה. אנחנו לומדים ממנה רבות על התרבות והמסורת הערבית.

הגענו למשפחת אבולבן ביוזמתן של מחנכת הכיתה ושל אמה של נרדין, ג'מילה המדהימה. מדובר בבית אקדמאי ותומך מאוד, מלומד ותרבותי מאין כמותו. בפגישה שמענו סיפורים על המש"פחה ועל המסורת ולמדנו המון על התרבות הערבית, שלא לדבר על האירוח והנתינה, שכמותם לא ראיתי מימיי. כל המשפחה טרחה והכינה אוכל ערבי טעים במיוחד, שכלל ממולאים עם תפוחי אדמה, עוף ואורז, פשוט ארוחת מלכים. השילוב בין התרבויות, הפגישה והדיאלוגים מוסיפים מאוד לאווירה הטובה בכיתה, ואם זה היה תלוי בנו, כבר מוזמן היו שלום, ידידות ואחוה בין העמים. בקרוב תעבור המשפחה לנווה שלום, יישוב קהילתי מעורב של ערבים ויהודים, לא רחוק מירושלים.

בוקר זה תרם לי באופן אישי ומשיחות שניהלתי עם תלמידי דים אחרים, זה הוסיף גם להם מבחינת הכרת האחר ומשמעות הדיאלוג. כל נשכה, כי בכפר הירוק גם לומדים תלמידים רבים במגמת ערבית. כה חשוב!

היה לנו פשוט בוקר נפלא. האירוח היה המשך גיבושון לקראת סוף השנה של כל תלמידי הכיתה והמורים וללא ספק נמשיך בפעילויות דומות כאלו ואחרות גם בי"ב.

אירוח ונתינה נדירים

בית תומך. נרדין ואמה ג'מילה

הבחירה שלי: טקס רבין

יותר מאשר אירוע זיכרון לאדם חשוב שנרצח, טקס רבין הוא ההזדמנות שלנו כפרטים וכחברה להפנים את ערך הסובלנות לשונה מאיתנו

האם אנחנו יכולים להכיל את האחר? תלמידים באנדרטה לזכר רבין

הברירה השנייה היא חברה אחרת, חברה שרק אם ניקח עליה אחריות, תוכל להיווצר. חברה שבה תמיד יהיו חלוקי דעות ושוני, אבל גם יהיו כבוד ויכולת שיהי – היכולת להסכים על כך שאנחנו לא מסכימים. זה נקרא סובלנות. קחו אחריות ושאלו את עצמכם: מה אני יכול לעשות למען חברה טובה יותר? מה המקום שלי כאדם בתוך החברה הישראלית? מה הבחירה שאני מחליט לעשות?

דניאל גורליק ויובל שטיין, י"ב/6

צילום: אביאל

מה זה נשי? ליידי גאגא

איפה השוויון?

האם כדי להצליח במוזיקה, נשים צריכות לעורר פרובוקציה? ואיך זה שאין כמעט מתמטיקאיות ופיזיקאיות בעולם?

האירוע: אודישנים לפילהרמונית לפני די הרבה זמן. המנצח והוועדה יושבים מול הנגנים וצופים בהם אחד אחרי השני מנגנים. בשלב מסוים מגיעה הצעה מבחון, לבחור רק משמיעה, בלי לראות את הנבחנים.

בסשן האודישנים הבא נכנסת כנרית. היא נשואה טרייה שמחפשת עבודה. לפני נישואיה עבדה בתפקידי ניהול בכירים בחברות הייטק נחשבות. כשניסתה אחרי החתונה להתקבל לעבודה חדשה, נדחתה. היא עברה חברה חברה ושמעה "לא". אנשים אחרים אפילו שאלו אותה למה היא צריכה עבודה, היא רק התחנתה, שתלד קצת ילדים. אני עומד מול המראה ומתגלח. אחת הפעולות הכי גבריות שיש. אחת מאלה שכנראה שום אישה לא תחווה, בטח היום בתקופת הש" עווה והלייור, פעולה שמאחדת גברים ברחבי העולם בסוג של אחווה משותפת. אישה, לעומת זאת, שייכת למועדון אחר. הרי אחרי הכל, אישה חייבת גם להיות יפה כדי להצליח, ויפה זה אוסף של כללים. זה כבר לא סובייקטיבי, ואם היא סוטה יותר מדי, זה גם מגיע לכותרות. יש משהו רקוב, לדעתי, בחברה שבה אישה היא או יפה או חכמה, בחברה שבה כדי להצליח בעולם המוזיקה אישה חייבת לעורר פרובוקציות, כמו ליידי גאגא.

אבל כל זה מוביל לשאלה אחת כה פשוטה וכה מובנת מאליה, שכבר לא נשאלת: "מהי אישה?". לא פחות חשובה היא שאלה קרובה ופשוטה בהרבה: "מה זה נשי?".

דיון בסמינר באוניברסיטה בנושא: האם גבר שעבר שינוי מין הוא מעכשיו אישה. כמה טוענים שכן, אחרים טוענים שלא. מישהו אומר שאישה חייבת להיות מסוגלת ללדת. מישהו עונה שלפיכך אישה עקרה היא לא אישה. מי משניהם צודק? מי טועה? ואולי התשובה היא איפשהו באמצע?

מישהי כתבה פעם "המקצוע היחיד שרק גבר יכול לעסוק בו הוא תרומת זרע". אם זה כך, למה לא רואים (כמעט) מתמטיקאיות? פיזיקאיות? למה רק 13 נשים זכו בפרס נובל לספרות בכל שנות קיומו? למה יש רק 27 ח"כיות בכנסת?

לשאלות הללו אין תשובה חד משמעית. תקופה ארוכה של תמורות ושינויים הביאה למצב שבו אנחנו נמצאים היום. האם זה שיפור? כן, אבל הוא לא מספיק. נשים עדיין לומדות בממוצע יותר כדי לקבל תשלום נמוך יותר (לפי נתוני הלשכה לסטטיסטיקה מאשתקד). תעשיית התרבות שלנו עדיין נשלטת על ידי גברים, וסרטים בארץ ובעולם משווקים היום בעזרת מחשופי ענק במקרה הטוב, ו"קצת" עירום במקרה הפחות טוב.

אני פותח את הטלוויזיה. מככבות שם נשים שנראות אותו הרבה. הן מוכרות לי כל מיני מוצרים שאני לא צריך. בכל תוכנית ריאליטי מוזיקלית יש אישה אחת בפאנל השופטים ואחת בקרב הפרונטורים. רק אחת מכולן אינה בלונדינית. רק אחת עברה את גיל 35. אני מסתכל על הגברים בתוכניות הללו – חלקם כבר על הסף השישיים, אם הם עוד לא חצו את הדלת.

פרסומות מתחילות לרוץ. נשים עם מחשוף, נשים עם חזייה, נשים בלי חזייה, נשים שמתלבשות, שמתפשטות. פרסומות שפונות לנשים ואומרות להן שיפנקו את עצמן ויראגו לילה. אישה היא בסך הכל אמה? אם הילד מאושר, בהכרח גם האמא מאושרת? איכן בדיוק עובר הגבול? אני מסיים להתגלח ומכבה את האור. עוד יום נגמר ובורחים לשקר נוסף או אולי לחלום.

טאי דיבון, י"ב/2

לתכנן את הרובוט לפי עקרונות אסטרטגיים. מגמת רובוטיקה

חוויות מהבונקר הסודי

42 חבר'ה "מורעלים" יושבים במרתף סגור, מדלגים על שיעורי בית ומטלות, כמעט לא ישנים ואפילו מקריבים שבתות יקרות, והכל למען מטרה אחת: בניית רובוט שישתתף בתחרות רובוטיקה

"בהתחלה רציתי לבוא לרובוטיקה, כי חשבתי שזה ייתן לי הרבה כלים וידע לחיים ויסייע לי באוניברסיטה, אבל חשבתי גם שהזמן שנדרש להשקיע שם, יהיה רב מדי וישפיע לרעה על הלימודים שלי. אני אמנם חדש, אבל אני כבר בטוח שזה אכן יהיה כך. תאמינו לי, לא הייתי נשאר, אם זה לא היה שווה את זה. הזמן, ההשקעה, העבודות ושיעורי הבית שלא הוגשו, כבר לגמרי לא מהווים איום על הישארותי בפרויקט. אני באמת לא כאן בגלל חמש היחידות שזה נותן בבגרות, או בנוס מטורף באוניברסיטה, אלא בגלל החוויה. אני בצוות בנייה, ונהנה מכל רגע. מגיל אפס אני אוהב לבנות, לשחק עם כלים, לראות דברים שאני משקיע בהם מתפתחים וגדלים. את כל זה אני מקבל כאן, יחד עם צוות ואנשים שפשוט הופכים את כל הרצינות לכיף אחד גדול. לרגע אני לא חושב לפרוש מהרובוטיקה."

ח"צ 4590/3 (בר קרנף, הקרוי ברברי 002): "כל יום שלישי, אחרי שיעור מחשבים, החברים מהשכבה שואלים אותי למה אני נשאר עד כל כך מאוחר בבית הספר. זה בגלל הרובוטיקה, אני חוזר ומסביר, והם מהנהנים בהסכמה. אבל הם לא באמת מבינים. צריך להיות חלק מזה כדי להבין. אני נכנס לבונקר ומצטרף לחברי הצוות שלי. לאחר שעתיים של מאמץ עומד לפנינו האבטיפוס של מערך לחץ האוויר של הרובוט. הסיפוק הוא אדיר."

ח"צ 4590/11 (שניר המקסים, הקרוי שנירניר 081): "בליגת הלגו (FLL) אנחנו עובדים עם חל-קי לגו ועם תוכנת ה-nxt שפיתחה לגו. התחרות מתבצעת ללא נהגים, אלא בצורה אוטומטית בלבד, עם תוכנה שנכתבה על ידי הנערים ושפועלת ברובוט שבנו הנערים. לעומת ליגת הבוגרים, כאן הנערים מתבקשים גם ליישם עבודת חקר על נושא התחרות, למשל השנה (2013-2014) הנושא הוא "איתני הטבע" (nature's fury). המשמעות היא, שהנערים בהדרכתנו, הבוגרים, צריכים לחקור את נושא איתני הטבע, לחפש פתרון משמעותי ולכתוב את התהליך של מציאת הפתרון."

"העבודה עם הנערים על מבני הלגו והרובוט מגניבה, כיפית וסוחפת פעמים רבות גם אותנו, המדריכים. כיף לראות גם את ההתלהבות של המשתתפים במהלך הבנייה, הוויכוחים על אסימטריות המשחק, פעולות הגיבוש, ההרצאות, הסיוורים במקומות הרלוונטיים לפרויקט ועוד."

"הזמן, ההשקעה, העבודות ושיעורי הבית שלא הוגשו, לא מהווים איום על הישארותי בפרויקט. אני באמת לא כאן בגלל חמש היחידות לבגרות, או בנוס מטורף באוניברסיטה, אלא בגלל החוויה"

רויקט בלתי ניתנת לתיאור, ולכן אנחנו מאבדים את תחושת הזמן במהלך העבודה. שעות חולפות כשניות, תוך התעסקות בלתי נדלית עם טכנו-לוגיות שונות המרכיבות את הרובוט."

ח"צ 4590/15 (עמית פיקס הקרוי עמיתותי 015): "יום שבת, בוקר, למי יש כוח לקום מוקדם ולהזיז את עצמו לכפר? חוץ מזה, אני חדש ברובוטיקה, הם ישרדו בלעדי. אבל אורלי וטלבר החליטו שאין ברירה, אז אין ברירה."

"יוצא מהבית וישן כל הדרך, פותח את הבונקר ומתעורר. מתעורר למראה 42 ילדים שיושבים במעגל ותוקעים בי מבט, כי איחרתי. למה אני מתעורר? התרגשתי לקראת הקייקאוף, בעיטת הפתיחה של התחרות העולמית."

לבנות את הרובוט לתחרות. בתחילה נדרשת כל קבוצה לתכנן את הרובוט שלה על פי עקרונות אסטרטגיים. בהמשך על ידי שימוש בתוכנות מתאימות, אנחנו מתכננים ומשרטטים את הרובוט בעצמנו. במקביל, נעשית בנייה של שלדת הרובוט על ידי שימוש בכלי עבודה מתקדמים ולפי עקרונות מכניים. נוסף לכך, על שלדת הרובוט מותקנות המערכות - מנועים, בוכנות, חיישנים ועוד גאדג'טים מגניבים. לבסוף מתכנתים את הרובוט בהתאם לדרישות שנקבעו לפני כן."

ח"צ 4590/28 (עומר הקול, הקרוי עומד רייזי 007): "במהלך תקופת הבנייה והתכנון כל הקבוצה נפגשת כמעט מדי יום ואנחנו עובדים עד השעות הקטנות של הלילה. אך ההנאה מהפ-

מאת שני קורליאנד
ידיעות אחרונות הכפר הירוק

ח"צ (חבר צוות, בשבילכם) 4590/32 (לירום בוננזה, הקרויה לירמושישה 008): "שבת, עשר וחצי בבוקר, בתוך 'בונקר סודי' מתחת לאולם הספורט. אני יושבת עם 42 אחים ואחיות (ללא קשר דם), מתכננת רו-בוטים שונים ומשונים שמשחקים כדורגל, כשבא מצד המגרש מונחים שני מחסומים ארוכים. לפתע אני תוהה: איך בכלל הגענו לפה? אז הכל התחיל כשכמה חבר'ה גררו אותי לאיזו תחרות רובוטיקה באמצע חופשת סוכות."

ח"צ 4590/38 (קורן התיכוש, הקרוי קורינינקי 004): "התחרות ארכה יומיים מטורפים מלאים במשחקים (בין רובוטים, כמובון) באולם ספורט בעמק חפר. כשלושים קבוצות שהתמקמו בתוך אולם סטנדרטי, כל קבוצה עם כלי העבודה, המחשבים, חלקי החילוף, פרייזי והרובוט שאותו תיכננה, בנתה, פירסמה ותיכנתה."

ח"צ 4590/29 (ליאם ארוך השיעה, הקרוי ליאמומוש 091): "לאחר התחרות הזו, שנקראת 'אוף סיון' (off-season) התחלנו לעסוק לקראת תחילת הפרויקט בכל מיני מינהלות, שכללו ניקיונות, צביעה, שיפוץ וחלוקה לצוותים. לאחר החלוקה לצוותים התחלנו להיפגש למטרות השתלמות ולימודים לקראת העבודה על הרובוט. כל צוות נדרש לעבוד בתחומים שונים כדי

המחשב ואני

בעולם המודרני המחשב שלי הוא כמו חבה. כל יום אני יושב ליד המחשב בעד רך שעתיים: מכין שיעורי בית, משחק במשחקים ולא פעם אני רואה סרטים (אני מאוד אוהב סרטי קומדיה). המחשב פותר הרבה בעיות, עוזר בנושא הברידות והופך אותי ליצירתי.

איליה, י' 10/

להבין בצורה מוחשית את מה שלמדנו. מנתחים

מצאנו את כל החלקים. לומדים ומעמיקים

ביולוגיה בכיף

אני לומד ביולוגיה בבית הספר זה שנתיים. ביולוגיה הוא מהשיעורים היותר אהובים עליי. לא רק שהחומר עצמו מאוד מעניין אלא הוא גם מועבר בצורה כיפית, אינטראקטיבית ומגניבה. השיעורים ענייניים ואווירת הלימודים טובה, ותמיד כיף לבוא לשיעור.

תור גלילי גנז, י' 3/

באיזה עוד שיעור תנתחו לב של חזיר, תאלפו כלבים, תבקרו בגן החיות התנכ"י או תלמדו על תיפקוד המוח? כל מה שרציתם לדעת על מסלול קדם-רפואה ווטרינריה

כמסגרת המסלול אנחנו יוצאים לפעילויות רבות נוספות, כגון יציאה לבית חולים, לספארי, לגן החיות התנכ"י, לבית חולים וטרינרי וכן עוברים קורסים העשרה רבים, ביניהם קורס אילוף כלבים, טיפול בגורים, רפואת סוסים, סדנאות על חלומות, תיפקוד המוח, גיבוס ואורטופדיה כללית, עזרה ראשונה ועוד המון.

פעם כשהיו מדברים לדינו על גוף, היינו חושבים על צורת הגוף. עכשיו, לאחר השיעורים, כשמזכירים את הגוף, עוברות בראשנו מחשבות על מערכות הלב, הנשימה, המערכת החיסונית, המוח וכל התהליכים המופלאים שמתחוללים בגופנו בכל יום, שעה, דקה ואפילו שנייה. אז תודה על מסלול מרתק!

וחשיבותו הגדולה. לאחר שלמדנו, העמקנו וחקרנו היטב את הנושא, בתור משימת סיכום ביצענו נתיחת לב של חזיר, שהכי קרוב במבנה שלו למבנה לב האדם.

את הניתוח ערכנו במעבדת כימיה, שם חיכו לנו מגשים עם סכינים, מספריים ופינצטות וכמובן... לבבות! היו שנגעלו, היו שקצת פחדו, הרוב שמחו, אבל מה שבטוח שכולם התרגשו.

מטרת הניתוח הייתה להבין ולראות בצורה מוחשית את כל מה שלמדנו על הלב, ואין ספק שמטרה זו הושגה: מצאנו את כל החלקים, צחקנו ולמדנו המון. היה מדהים למצוא את הכל ולראות בצורה אמיתית את האיבר החשוב הזה, ולדעת שממש עכשיו הוא פועם בתוכנו!

מאת שחר מזרחי וזואי תאני, ז' 3/ ידיעות אחרונות הכפר הירוק

← במסגרת שיעורי הקדם-רפואה ווטרינריה נריה בכיתה ז', אנחנו לומדים מחצית אחת רפואה (המחצית הנוכחית) ומחצית שנייה ווטרינריה (המחצית הבאה). המורה לרפואה היא נציגה מחברת "נטלי", שאחת לשבוע במשך שתיים היא מעבירה לנו סדנה על רפואה ואנטומיית הגוף. המחצית מחולקת על פי נושאי לימוד, ובכל סוף נושא נערכת פעילות שמסכמת אותו. למשל לאחרונה סיימנו ללמוד את נושא הלב: האנטומיה של הלב, מחלות הלב, כלי הדם שבו, תיפקודו בגוף

רפואה לומדים בבית חולים

י' 3/ קדם רפואה בסיוור במאיר. שיתוף פעולה שתורם

סיוור במאיר. טיסקו ומנהלי בית החולים

← טקס פתיחת שנה לתלמידי מסלול קדם-רפואה והוריהם נערך ביום שני, 7 באוקטובר, בשעה 18:00 בבית החולים "מאיר" בכפר-סבא. את פנינו קיבל סגן מנהל בית החולים, ד"ר אבישי נחשוני, שערך לנו סיור במחלקת הילדים, אשר עתידה להפוך לבית חולים לילדים. סירנו גם במרתפי בית החולים, שבהם נמצא כל המערך הלוגיסטי של המקום. בהמשך שמענו הרצאה מפי ד"ר רמי שגיא, מפקד חיל הרפואה של פיקוד דרום, בנושא תוכנית העתודה הרפואית בצה"ל - "צמרת" ועל משלחת צה"ל להאיטי. שיתוף הפעולה בין מגמת קדם-רפואה בכפר הירוק לבין "מאיר" החל בשנה שעברה. אין ספק, כי הסיוורים תורמים הן בהיבט החווייתי והן בהיבט הלימודי-פרקטי.

סיון הוד, מורה לביולוגיה

New York, New York

English teacher, Nicole Hazan talks about the fun and hard work that went into her 8th grade leadership class' latest project

→ Everyone has an opinion on New York City! Good or bad, the "city that never sleeps" is something we all have something to say about.

As part of our project on New York, our class has studied many different aspects of this interesting and vibrant city. From modern day Broadway musicals, to the New York Times articles to Literature from the Harlem Renaissance, we have explored different concepts that have challenged our original impressions of the city! The 8th grade English leadership class (7/8) came up with some truly fantastic work, most notably their work on the Harlem Renaissance, the African-American literary movement in 1930's New York that fought for equal rights through expression in art, music and literature. Students wrote their own scripts in English and performed them to the class. Many filmed their scripts,

using creative editing techniques, costumes and even bloopers and credits. The result was simply wonderful, here are some of the students' impressions of the process:

By Daniel Pery and Eliana Peleg

In the first quarter of the year, Chet 8 took a plane ride to New York. They then took a time machine and traveled to the time of the Harlem Renaissance. There

We had a taste of what producing and writing a movie takes and how fun it is, and mostly the importance of teamwork

we learned fascinating and awful things about the African- American Oppression and how they were treated. After reading stories and poetry written by African-Americans at the time, we learned more and more about their lives and their struggles. After receiving our assignment, we had to express their day to day lives by writing

and performing a script about the time. All writing and performing was done by the students of Chet 8. It was definitely hard to really understand how people could treat others in such a cruel way, and trying to live like them was the best way! The project opened our eyes to a fresh new perspective and hopes to do a project like this in the future....

Daniel Pery:

In our group, we divided the assignment into three stages. Script writing and character development, looking for actors and people who might want to help and contribute, and shooting and editing the short film we made. The experience itself was very educational and fun. We had

a taste of what producing and writing a movie takes and how fun it is, and mostly the importance of teamwork. I am glad we got to have such a fun project and I hope we'll have similar projects in the future.

Eliana Peleg:

My group chose to do their short film and script to a relation to music. We chose 'What a Wonderful World' by Louis Armstrong, who is a famous musician that lived during the Harlem Renaissance. We connected the song which is a vision of a wonderful world to what some people thought the world was possible to become. The group work was great. Starting off with the script writing, props finding, filming, editing and then presenting to the class our final project. I enjoyed also seeing everyone else's persecution on the Harlem Renaissance and how it was expressed through the arts and affected different people.

כפר בלתי נגיש

במסגרת הכנת יומן קריאה בשיעור ספרות, החליטה אליאנה פלג (ח') לעבור יום לימודים כשהיא ישובה בכיסא גלגלים • ויש לה הרבה מה להגיד

"נלקחה ממני העצמאות". קריאה כעבודה יצירתית

מאת אליאנה פלג, ח' 8/ ידיעות אחרונות הכפר הירוק

כחלק משיעור ספרות בחרתי לערוך יומן קריאה על הספר "אני אתגבר" מאת דבורה עומר, המתאר ילדה נכה בכיסא גלגלים. התבקשנו להוסיף חלק של עבודה יצירתית. אני החלטתי ללכת על יצירה מקורית במיוחד: ניסוי קטן שהפך לגדול. באחד מימי הלימודים באתי לבית הספר בכיסא גלגלים. כל היום ישבתי בכיסא, וחברי גילגלו וסחבו אותי. הבנתי שאין ממש נגישות לנכים בכפר. במהלך היום נתקלתי בקשיים שעבור האנשים הבריאים הם מובנים מאליהם, אבל בכיסא גלגלים לא היו פשוטים בכלל. הבעיה הראשונה שנתקלתי בה הייתה ההסעה לבית הספר. במקום לעלות על האוטובוס, כמו כל יום, אחי היה צריך להסיע אותי. זה הרגיש לא נעים ולא אהבתי את העובדה שנקלחה ממני העצמאות להגיע לבית הספר. בעיה נוספת שנתקלתי בה מספר פעמים הייתה העלייה והירידה במדרגות. הכיתה שלי נמצאת בקומה ב', בלי מעלית. ביום רגיל לא הייתי שמה לב שיש בעיה עם העלייה והירידה, אבל עם הכיסא גלגלים שניים מחברי כיתתי סחבו אותי ושלושה הרימו את הכיסא. הרגשתי נבוכה לבקש מחברותי להוריד ולהעלות אותי. קיבלתי עזרה רבה מכל מיני ילדים בכיתה והמוון תשומת לב. למרות זאת הרגשתי בודדה, במיוחד בשיעור ספורט, שבו לא השתתפתי. לא אכלתי בחדר אוכל בגלל העלייה שבכניסה אליו, ולא יכולתי להסתובב בכיתה ובשכבה ולדבר עם אנשים, מפני שהכיסא שלי הפיל את הכל בכל פעם שניסיתי להסתובב בו. החוויה לא הייתה קלה בכלל! חשבתי לעצמי, שאם הכפר היה מפתח קצת את הנגישות לנכים, הם היו יכולים לבוא וללמוד בו, למשל שירותי נכים ורמפות, ואולי מעלית במקומות חשובים. יום אחד לא השתמשתי ברגליי, והיה לי מאוד קשה. אני לא יכולה אפילו לדמיין את חיי אם הייתי נכה והייתי בכפר.

לספק את המידע הנחוץ. מימין: עדן סינדרובסקי, אורן ביברמן ובוב רוטש

גוגל אנושי

אורן ביברמן, המידען של הכפר הירוק, מסייע לתלמידים ולצוות לאתר מידע מהרשת • האתגר הוא למצוא חומר ברמת הדיוק הקרובה ביותר לרצון המבקש, הוא מסביר

מאת עדן סינדרובסקי, י"א 8/ ידיעות אחרונות הכפר הירוק

עוד הדבר תואם את דרישות הכפר ודרכיו. באיזו מהירות בדרך כלל אתה מגיע לתוצאות? "המהירות תלויה במקרה הספציפי - כל מקרה לגופו. אני מש' תדל לתת תשובות במינימום זמן, אך לפעמים לוקח זמן לסנן את החומר על פי הקריטריונים המתבקשים". מהן שיטות חיפוש שלך? "בעיקר מנועי חיפוש, כמו גוגל, YNET, NRG, בינרו ו-YAHOO. כתבתי תוכנה שמסלבת תוצאות ממספר מנועי חיפוש במקביל, כדי לאפשר לי לסרוק את המידע ולסנן אותו במהירות גבוהה יותר ובאופן יסודי יותר". כיצד אתה מעביר לאחר מכן את החומר לאדם שביקש ממך לבצע עבודת חיפוש? "בדרך כלל ברואר האלקטרוני ואם יש צורך, גם במש"ב". מה מאתגר אותך יותר מכל בזמן שאתה מבצע את החיפוש? "בטכניקה אני מתמצא. האתגר הוא לדעת לספק את הדגשים ולמצוא חומר ברמת הדיוק הקרובה ביותר לרצון המבקש".

אורן ביברמן למד תואר ראשון בהיסטוריה באוניברסיטת תל אביב, תרגום וספרנות במכללת בית ברל ואת השפה הגרמנית במכון "גתה". הוא מתמחה במידע וחיפוש חומרים, ובין היתר, יכול צוות המורים בכפר להיעזר בשירותיו. במה אתה מתמחה?

"מידע, מידענות וחיפוש חומרים במקורות מידע אינטרנטיים. המטרה שלי היא לספק את המידע הנחוץ לתלמידים ולסגל ההוראה כדי לסייע בפעילותם השוטפת. אנשים זקוקים לעזרה כדי ללמוד ולהכין עבודות, ופעמים רבות הם גם לא יודעים איך בדיוק לחפש את המידע הנחוץ להם. אני יכול לעזור בכך". האם יש נושאים מסויימים שאתה מתמחה בחיפוש אחריהם? "מבחינת ידע אישי, אני מתמצא בהיסטוריה מודרנית, מחשבים ורפואה. באופן כללי אני יכול לחפש כל חומר על כל נושא, כל

לקראת הקיץ ככה מסיימים שנה. מכייפים בבירכת הכפר הירוק

צא (טייל) ולמד

אני לרה. אני תלמידה נעלי"ה. ביום רביעי אנחנו יוצאים לטיול של ביתה ט'.

אנחנו מטיילים בהרים ובנהר. אנחנו ישנים על דשא בשק שינה מתחת עץ. אני מדברת עם תלמידים מכיתה ט'. עכשיו אני יודעת הכל עליהם. אני רוצה ללכת לטיול עוד פעם.

אני סוניה, תלמידת נעל"ה בכפר הירוק. אני לומדת בכיתה ט'. אנחנו הולכים לטיול שנתי. בטיול אנחנו הולכים להר ארבל ולנחל בניאס ולנחל המג'רסה. אנחנו רואים כנרת. אנחנו ישנים על הדשא מתחת לעצים בשק שינה. אנחנו שרים שיר ליד המדרה. זה טיול מצויין! אני אוהבת את הטיול.

לרה ז'לניאק וסוניה שבנובה, 10/ט'

טיול שנתי שכבה ט'

קסם על ים כנרת

אנחנו היינו בטיול בית ספר ונסענו לצפון. בטיול הזה הכרתי הרבה מקומות חדשים בישראל.

למדנו על הקיבוץ, ליד גבול עם ירדן שם ראינו תחנת חשמל. בקיבוץ ראינו סרט על ישראל וסרט על מלחמות, על מה שקרה מזמן בארץ ישראל לפני שהיא הייתה מדינה עצמאית. אישה אחת, שיודעת רוסית, סיפרה לנו הרבה סיפורים על המקום. זה היה טוב ומעניין. אחר כך אכלנו בחדר אוכל.

טיול שנתי שכבה י'

ירדנו למטה למקלט, שם ראינו הרבה מיטות ושמיות, אבל לא ישנו שם. הייתה ארוחת צהריים, אכלנו ודיברנו, והיה כיף. נסענו לכנרת. בדרך המדריך החליט לעשות משחקים והיה מאוד שמח. המדריך דיבר רוסית אבל איתנו הוא דיבר רק עברית. לבסוף נסענו לכנרת שטנו בסירה, והייתה מוזיקה טובה. במסיבה היו ריקודים נהדרים וכולם צחקו. הטיול היה מעניין מאוד.

אנסטסיה גרוסמן, י"ו

הוסק והתהלך בארץ

טיול שנתי שכבה י"א

היי דרומה!

לא רק הכנרת, נהר הירדן או החרמון מצטיינים ביופיים גם לנגב יופי נשגב • הטיול השנתי עשה את זה לדור געש שהתרגש לגלות את המדבר הישראלי

עלייתו לארץ; כנראה שגם לעלייתו מייחס הציבור הישראלי חשיבות. לאחר ירידה ממושכת במסלול, היה עלינו לעלות בחזרה לגובה שממנו התחלנו. העלייה אמנם לקחה המון זמן, אבל אני חושב שמלבד לאמץ את הרגליים הפקתי ממנה לקח חשוב: אם תלמידי הכפר יכולים לעלות עלייה כזאת, אין גבול ליכולת שיש ברשותם לחולל שינוי בכל תחום שיבחרו בו. האתר האחרון שבו טיילנו לפני החזרה לכפר היה עברת. למדנו איך הכינו יין בתוך תאים, ואיך החלו בהכנת המיץ מהענבים. בהמשך, הבחנתי בדגל שלפי יהורם, שייך להתארגנות שמכריזה על אתרים מסוימים כאתרים חשובים ברמה עולמית – בהם עברת. ברגע זה הצטערתי שלא יכולתי לצלם, אבל אני בטוח שהמראות היפים של הנוף יישארו בזכרוני זמן רב. לסיכום עליי לומר שהטיול גרם לי להעריך את יופיו של דרום הארץ. אני ממליץ לכל היוראלפניקים לא לפספס את הטיול האתגרי, המעניין, והמהנה הזה!

דור געש, י"א/5

המרהיב של מכתש רמון. זה נתן לי הרגשה שעליי להעריך יותר את מה שסביבי. לקראת סוף הביקור, צפינו בהמחשה תלת מימדית על היווצרותו של המכתש ובסרטון על בעלי החיים הנמצאים באזור. התרשמתי מהעובדה שרוב בעלי החיים של מכתש רמון פעילים בלילה, ולכן קשה לזהותם, והדבר עורר את סקרנותי. לאחר היציאה ממרכז המבקרים, יצאנו לתצפית, ולא התקצצנו על מספר התמונות שצילמתי. אחר כך נסענו לנקודת הלינה חי נגב רביבים. לפני היציאה לטיול, רכזת השכבה, הדר אגמון-פרי, סיפרה שמבני החאן שבהם נישן עשויים במקור מבוץ. התרשמנו שהמקום מתוחזק יפה וביעילות, והכל בזכות שימוש בבוץ.

למחרת, טיילנו בעין עברת, ליד שדה בוקר. בעודנו יורדים את המסלול, יכולתי לזהות את המרשאה של מדרשת בן גוריון, בה ביקרתי לפני כן. בנוסף, שמתי לב שליד תאריכי הלידה והפטירה החקוקים על המצבה של בן גוריון, נכתב גם תאריך

השנה חוויית הטיול הייתה שונה במקצת עבורי בהשוואה לטיולים קודמים. במשך שלוש השנים שאני לומד בכפר, הטיולים השנתיים נערכו בצפון, באזור רמת הגולן. ואילו השנה, כיוון הנסיעה היה דרומה, אל מכתש רמון.

ביום הראשון, למדתי מהמדריך יהורם דברים מרתקים שלא נוטים ללמד כמעט בשום קורס לימודי. למשל, שונים מסוימים של עצים צומחים ומתקיימים ללא השקיה רגילה בזכות שורשיהם העמוקים, המאפשרים להם להגיע למי התהום. בנוסף, למדתי את ייחודו של מכתש רמון. בדרך כלל, מכתשים אינם נוצרים בטבעיות; הם יכולים להיווצר מנפילה של מטאור, או מפצצה שנופלת. אבל מכתש רמון נוצר מתהליכים טבעיים של מים, רוח, ורעידות אדמה.

בהמשך, הגענו למרכז המבקרים של המכתש ולמדנו את סיפור חייו של האסטרונוט אילן רמון. באופן אישי, התרשמתי מכמות הדרגות והעיסורים שלו. ראינו גם סרט על מסעו של רמון בחלל. בסוף הסרט, נפתחו הווילונות, ונגלה לעינינו הנוף

כנס העתידנים

150 תלמידים מתשע מדינות מקבלים הזדמנות להכיר. הקונגרס הבינלאומי

מפגשים עם משתתפים משנים קודמות, תחומי עניין עם בני נוער מהקצה השני של הכדור, טיולים, דיונים, חברים חדשים במציאות וגם בפייס • עדן סינדרובסקי, משתתפת סידרתית בקונגרס הבינלאומי בכפר, ממליצה

עדן סינדרובסקי, י"א/8

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מיותר לציין כי, מעבר לחיבות העליונה שיש לקונגרס בכל הקשור ליחסי הציבור שלנו בעולם, הוא גם פשוט מהנה. אין כמו לפגוש בני נוער מטיוואן או מדרום קוריאה ולגלות עד כמה הם דומים לנו, עד כמה קשר איתם יכול להיות מעניין ועד כמה הוא יכול להיות קשר חזק, שנשמר למשך שנים.

אני מתכננת להשתתף בקונגרס גם בשנה הבאה אם יותר לי. חוויה כזו, אפילו שכל שנה היא דומה - כל שנה היא גם אחרת: כל פעם מחדש מרגישים כאילו זו הפעם הראשונה ורוצים שזו לא תהיה הפעם האחרונה;

הקונגרס הבינלאומי החמישי למנהיגות סביבתית בכפר הירוק התקיים בחופשת הקיץ האחרונה, במהלך שבוע יחיד באמצע חודש אוגוסט.

זו כבר שנה שנייה שאני משתתפת בקונגרס ולכן הכרתי כמה מחברי המשלחת הישראלית, שגם הם משתתפים בו כבר שנה שנייה או שלישית. בנוסף אליהם, הכרתי חברים חדשים וותיקים שלא הזדמן לי לפגוש בקונגרס הקודם.

לא אכזר מילים על חשיבותו של הקונגרס, רק אדגיש כי מעבר להיבט הסביבתי שהוא מקדם, החוויה הזאת נותנת לכ-150 תלמידים מתשע מדינות הזדמנות להכיר אחד את השני במשך שבוע, תוך כדי טיולים ברחבי הארץ היפהפיה, לימוד, ויצירת מערכות יחסים חדשות. המסגרת מאפשרת לחפש ולמצוא תחומי עניין משותפים לבנות גשר בין בני נוער מרחבי העולם, שיתרמו למסמס דעות קדומות על ישראל ועל אזרחיה.

שטח לא בנוי

חממה וממטרות, תהליך הזריעה והיכרות עם בריכת חורף - על כל אלה אפשר לקרוא באינטרנט • אבל אין כמו לצאת מהכיתה, לרדת לשטח ולגעת בדברים ממרחק אפס • כך אירחנו את תלמידי כיתות ג' לשיעור שטח

רועי עדן, ז'7

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

חפרנו גומות, זרענו זרעים. אירוח תלמידי ג'

מילדי כיתות ג'. איחלנו להם נסיעה טובה והתכנסנו ליד המורה. צליל סיכמה את החוויה שעברנו, מהתחלה - ועד הסוף. כשחזרנו לכיתה היינו מאוד עייפים אך גם מאוד מרוצים. אני ממליץ לכולם לעבור חוויה כזאת, היא גם לימודית וגם מהנה. זה היה השיעור שטח הכי טוב שהיה לנו

הסבירה עליו ועל השימושים שלו. כשיצאנו מבית הרשת, הלכנו לבריכת החורף, והקבוצה האחראית הסבירה מה זו בריכת חורף, מה חי שם, ואיזו צמחייה קיימת שם.

כשהסירור נגמר כולנו הלכנו אל ערוגה ענקית. צליל הסבירה שאנחנו הולכים לזרוע צמח מאוד נדיר. כל זוג ילדים מהכיתה שלי הוצמד אל שניים-שלושה ילדים מכיתה ג' כדי לעזור להם לזרוע. התחלקנו לתפקידים: כמה חפרו גומות, אחרים הוציאו את הזרעים מן הצמח, ואחרים זרעו. כשסיימנו לזרוע כיסינו הכל בקומפוסט, והערוגה היתה מוכנה.

לאחר החוויה בחממות עלינו על הטרקטור ונסענו לכיוון בריכות החורף. הנסיעה בטרקטור היתה חוויה בפני עצמה, כולנו שמענו שירים ודיברנו עם תלמידי כיתות ג'. לאחר נסיעה של 10 דקות הגענו אל איזור בריכות החורף. ירדנו מהטרקטור והלכנו אל אחת מהבריכות. ציפינו לבריכה מלאה מים אך היא הייתה יבשה. למרות זאת, זה היה מחזה מאוד מרשים בגלל שהבנו כמה גדולה יכולה בריכה החורף להיות.

חזרנו עם הטרקטור לכיוון החממות. כשהגענו, נפרדנו

לפני כמה שבועות אירחנו את תלמידי כיתות ג' בכפר הירוק.

לפני בוא הילדים, צליל המורה לשטח חילקה לנו משימות. תחילה הסתובבנו בחממות בקבוצות. אחת הקבוצות התבקשה להקריא הסברים על הקומפוסט, השנייה על הממטרות והחממה, והשלישית על הצמחים הנדירים שמגדלים בכפר. אחר כך הגיעו ילדי כיתות ג' מבית הספר דורון. הם נראו מאוד סקרנים ורצו לראות את החממות. כעבור כמה דקות התחלנו את הסיוע. הלכנו אל החממה שבה הקבוצה הראשונה הסבירה על הממטרות והשימושים של החממה. בדיוק שהם סיימו להסביר, צליל פתחה את הממטרות, שהרטיבו את כולנו וזה היה מאוד מהנה ומרענן.

לאחר מכן, הלכנו אל בית הרשת, שם יש צמחים נדירים שהכפר מטפל בהם. הקבוצה שהיתה אחראית על בית הרשת

זרעים של ודאות

שדות חיתה לנצח

איך להפחית מכמות האוכל שזורק העולם המערבי לפח ואיך להאכיל את המדינות הרעבות • הרצאה מרתקת על משמעותה של החיטה

ע.מ., י"ב/4

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בהרצאתו של יורם לביא, אחראי מרכז המבקרים, נחשפו תלמידי הכפר למשמעות החיטה וזריעתה תה כאן. יורם לביא הרגיש את חשיבותן של החיטה והשעורה. "אזרחי בריטניה זורקים 6.7 מיליון טונות של מזון מדי שנה, כשליש מהכמות שהם קונים, וזאת לצידו של נתון מרטיט אחר האומר כי כל חמש שניות מת ילד באפריקה מרעב. גם בחדר האוכל שלנו נזרק הרבה מזון. עלינו לחשוב כמה מזון אנחנו מעמיסים לצלחת וכמה באמת אנחנו אוכלים", אמר לביא. ארגון המזון והחקלאות של האו"ם (FAO) מתמודד עם נושא הרעב. כדי צד להעביר את המזון לרעבים, השקעה במחקר ליצור מזון באופן בר קיימא, תוך התייחסות לסביבה מבלי לפגוע באותה סביבה. הרעיון הוא ליצור חקלאות ששומרת על המשאבים שלא יאבדו בכפר נעקרו מטעים ופרדסים בשל מחסור במים. חשוב ללמד את האוכלוסיות שחסר להן מזון כיצד ליצור ולשמר אותו.

שבט האבורג'ינים באוסטרליה נוהגים לערוך טקס למי שמגיע לגיל נערות, בדומה לבר מצווה, שבמסגרתו הנער עוזב את ביתו לשלושה ימים, ללא מזון או מים. כאשר הוא חוזר עליו לצלות בשר של קנגורו ולהגיש אותו בחיך לכל המשתתפים בחגיגה. בהמשך ההרצאה דיבר לביא על תזונת האנושות הנשענת על שלושה סוגי דגן: תירס, חיטה, ואורז, שגדלים באמריקה, באסיה והמזרח הרחוק. גרגרים אלה הם המזון הבסיסי של רוב אוכלוסיית העולם. החיטה תופסת מקום מרכזי ועיקרי בתפריט היומי שלנו. יצרניות החיטה הגדולות בעולם הן סין, הודו, וארצות הברית. אנו זורעים ברמעה את שדה החיטה וברינה נקצור את השדה לקראת שבועות.

טקס זריעת שדה החיטה שערכנו מסמל את החשיבות שאנו מייחסים לקשר עם הטבע, עם האדמה, עם הארץ. כמו החיטה שבייתה את הנורה, כך אנו נאחזים במה שנותן לנו ביטחון, תחושה של ודאות, עם מחזוריות • על הקשר בין אוכל לערכים

יונתן גדות, י"ב/2

| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

באמצע נובמבר נחגגה זריעת שדה החיטה בכפר הירוק. ציינו זאת לאחר תהליך של ליימוד שבסופו הליכה משותפת, זריעה וטקס. כל השכבות הלכו, כולם לבושים בלבן, אך לכל שכבה גם צבע מיוחד וסמל משלה. זרענו כל תלמידי בית הספר את השדה, ולאחר מכן הלכנו לטקס, שכלל קטעי קריאה של תלמידים מהשכבות השונות, לצד שירים וקטע דרמטי. בטקס הציגו תלמידים מכל שכבה את הסמל השכבתי, וקיבלנו מבט על התהליך שכל שכבה תעבור בשנה הקרובה, וגם מבט כולל על תהליך הגדילה והלמידה מכיתה ז' ועד י"ב, בדו"ח מה לצמיחתה ולטיפוחה של החיטה.

תחילה, הרעיון של חגיגת פתיחת שדה החיטה

נראה קצת מוזר, מנותק מהמציאות. אך בשלפני הטקס עסקנו במשמעויות השונות ונזכרנו מחדש במה שכל ילד יודע - הלח על המדף בסופר יש מאין. המשמעויות של וחגיגתה משתנות לאורך שנים ותקופות, דמיון רב. החיטה הייתה בעבר - בפשטות - מקור הייתה הצמח הראשון שבני האדם בייתרו אותם, התחילה את המעבר מאורח חיי לחיי של חקלאות. אולי כבר מאז מייצג החיבור של האדם לאדמה, ושלנו לאד קום, לארץ. בפעם הראשונה עשינו ש בעולם. אולי כבר מאז הפכה החיטה - ביצירה, והיצירה - דרך החיטה - לחיבור לאדמה.

יונתן עוזיאל ועירית יצחק בטקס זריעת החיטה

לקראת אירוע זריעת החיטה החליטו תלמידי מגמת תיאטרון להמחיש את הקשר בינו לבין טקסי פולחן ביוון העתיקה • לבוש מיוחד, המנון וקטעי שירה היו כמה מן האמצעים, שמחה גדולה הייתה התוצאה

ארבעה ימים וגעגוע

חששנו בהתחלה (לא הבנו איך אפשר להפוך את החיטה למ' עניינת), אך רוח השטות שהתגבשה בחדר העבירה את מספר הרעיונות שלנו בעשר דקות מאפס לאינספור. לאחר זמן מה, קרא יונתן לכל הקבוצות להתקבץ וכל קבוצה העלתה נציג שיסביר את הרעיון שלה. בסופו של דבר הכל גובש לרעיון אחד מרכזי, מה שהוביל לחלוקת האחריות על הכנת האירוע בין תלמידי המגמה: קבוצה האחראית על האיפור, קבוצה לעיצוב דגלים, קבוצה לכתיבת שירים ותלמידה שתכתוב קטע אמנותי.

כן, זהו החלק התיאורטי הגיע לסיומו והגיע הזמן להיות מעשיים – לצעוק לתלמידי הכפר בפנים שזאת לא תהיה זריעת חיטה שגרתית. מבלי שמישהו ציפה לכך, התחלנו לרוץ ריצה פראית באיזור כיתות הלימוד כשאנחנו מריעים לדיינסיס ומהללים את זריעת החיטה. הבטחנו "אטרף"? קיימנו. וזה היה רק הטיוח.

מאז אותו סיעור מוחות של מגמת תיאטרון ועד לאירוע זריעת החיטה עצמו היינו כמקרה. נדרשה מאיתנו ערנות מתמדת לכל סמט, הורעת וואטסאפ או התרעת פייסבוק חיוניים לאירוע. יום לפני האירוע עשינו חזרה באמפיתיאטרון על התנועות, הצרחות, הכניסות וההמנונים. בבוקר הלכנו בין הכיתות ולימדנו את התלמידים והמורים את "המנון החיטה"; הרי אי אפשר להעביר תהלוכה שלמה מבלי לשיר משהו, נכון? תכונה רבה הייתה על הבמה ומאחורי הקלעים ולכל אחד מאיתנו, כשלעצמו, התוספו תוכניות נוספות לשעות שאחרי הלימודים. בבוקר האירוע, אוטובוס של 47 עצר בתחנת הכפר הירוק ואדם הלבוש בחולצה מכופתרת ובמכנסים ג'ינס ירד ממנו בריצה. האדם הזה היה אני. במהירות המרבית נכנסתי לכיתה וזרקתי את התיק על השולחן. מכיסו של התיק שלפתי סדין לבן ורחב אותו התכוונתי ללבוש כתוגה יוונית לכבוד האירוע. לאחר מכן, יצאתי בריצה לכיוון חדר התיאטרון. כשעברתי דרך הדלת של בניין המעבדות, הבניין בו נמצאת כיתת תיאטרון, לא האמנתי למראה עיני. כ-50 תלמידים מכיתות י' עד י"ב, שאותם למדתי להכיר לאורך ארבעת הימים האחרונים, עזרו אחד לשני להתלבש ולסדר את שיערם בצורה שגרמה לחדר תיאטרון להיראות כמו מלתחה אתונאית ששוגרה אל המאה ה-21 במכונת זמן.

מחזה מרהיב זה היה האות שלי להתחיל לפעול – לבשתי את התוגה ועברתי דרך עמדת האיפור. כשכולם היו מוכנים, יצאנו מהכיתה לכיוון גן הפסלים, שם היינו אמורים לקבל אתכם בדרככם לזרוע חיטה. ראינו אתכם באופק – כל כיתה עמדה עם המחנך שלה ועם שלטי השכבה. מרחוק יכולתי לראות את צבעי הסרטים שכל שכבה ענדה ואת חלק מהכיתות יכולתי לשמוע עושות חזרה גנרלית על המורל ועל הצעידה. וזכרים את ה"אטרף" שהבטחנו לכם יומיים קודם כשרצנו בין בנייני הכיתות? הנה הוא הגיע אליכם.

רפאל שריה צרפתי, י"א/8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

← כשאנחנו צריכים להגיד מהי "חיטה", אנחנו לא חור' שבים פעמיים ומקריאים את הערך מוויקיפדיה. לא קיימת אפליקציה לסמארטפון שעוסקת בחיטה, לא עלה לאקרנים סרט קולנוע שהגיבור הראשי בו הוא חיטה, אי אפשר לרקוד לצלילי חיטה כשיוצאים לדיסקוטק והסרטונים שיש על חיטה ביוטיוב אינם ויראליים בהשוואה לסרטוני חתו' לים. כל העובדות הללו, שמבהירות את חוסר הקשר המובהק בינו לבין חיטה, לא מנעו מהכפר הירוק לפנות מומננו כמה שעות כדי לצאת ולזרוע שדה חיטה.

עבור רבים מאיתנו אירוע זה היה שונה במהלך של שבוע שקדמו לו הרבה התראות דרמטיות. עבור מגמת התיאטרון של הכפר הירוק, על כל שלושת מחזוריה הנוכחיים, היה מדובר בשבוע אינטנסיבי של מחשבה, עבודה ופעילות מאחורי הקל' עים. כתלמיד מגמת תיאטרון, השתתפתי ונהנית מכל רגע. אז נכון, לא זרעתי חיטה כמו כל האחרים, אך בכל זאת הצלחתי למצוא, בדרך לא דרך, את החשיבות שיש לחיטה בחיינו.

הכל התחיל עוד לפני שהכפר היה בתכנון. במאה השישית לפני הספירה, חגגו ביוון העתיקה טקסי פולחן לכבוד האלים הרבים. לדיינסיס, אל היין והפריון, התפתח חג פולחני על שמו – הדיינסיסה. במהלכו, היו עומדים אנשים מול קהל ושרים שירי הלל שסיפרו את סיפור חייו של דיינסיסוס. כל טקסי הדיינסיסה התנהלו בנוהל קבוע עד אשר הגיע אדם אחד ושמו תספיס ששינה את חוקי המשחק – בדיינסיסה של שנת 534 לפני הספירה, הוא עלה על הבמה כאשר הוא מספר את סיפור חייו של דיינסיסוס בגוף ראשון בדיבור, במקום בשירה.

הפרובוקציה המעניינת הזאת הובילה להמצאתו של המשחק ולהיווצרותו של "השחקן". לאחר התפתחות זו התפתחו גם המחזאים שכתבו עבורו. כל האירועים הללו הובילו ליצירתו של התיאטרון, וכאן אנחנו נכנסים לתמונה. כאלפיים שנה לאחר אותה דיינסיסה בלתי נשכחת, התכנסנו שלוש השכבות של מגמת תיאטרון, כ-50 תלמידים מכיתות י"ב, בתוך כיתת התיאטרון לשמוע הודעה חשובה מפיו של המורה הראשי ורכו המגמה, יונתן עוזיאל. הוא סיפר שנצא לזרוע שדה חיטה.

אבל משימתנו הייתה קצת שונה ביום הזה ומטרתה הייתה "להכניס את התלמידים לאטרף", כדברי עוזיאל. קראנו קצת על הדיינסיסה ביוון העתיקה כדי לקבל מושג כלשהו על ה"אטרף" שאנחנו אמורים ליצור. כשחושבים על זה, יש דמיון גדול בין שני האירועים המבוססים על מסורת ארוכת שנים ומלווים בחגיגות ובהילולה המונית. לאחר מכן, התח' לקנו לקבוצות מעורבות כשכל קבוצה צריכה להחליט איך להפוך את היום הזה לכייפי עבור כולם. בקבוצה שלי מאוד

בעבר, מחזור החיטה וההמשכיות העניקו לבני האדם נקודות היאחזות בזמן, תחושת ביטחון וודאות. גם היום אנחנו מחפשים נקודות היאחזות קטנות – בשנת הלימודים, במערכת השבועית בבית הספר. ואולי את הביטחון הזה, את היאחזות הזאת, חגגנו עם פתיחת שדה החיטה. ציינו זמן בשנה, וגם התחלה של תהליך חדש שיסתיים עם הקציר והאסיף. אבל לא רק במסגרת הזמן אנחנו נאחזים היום – אלא גם בסביבה ובטבע. ויותר מזה, אנו נאחזים, כל תלמידי בית הספר, גם בביטחון שאנחנו נותנים ומ' קבלים אחד מהשני.

ודרך אותו ביטחון, ודרך אותה מסורת – הכפר הירוק ממשיך להתפתח ולהתחדש. דרך מבט חדשני על העבר, ודרך החינוך המגשר בין הדורות, מעניק בית הספר חיים חדשים לערכים עליהם הוא קם: איכפתיות, מנהיגות, מעורבות חברתית ועבודה.

ממהלך החרוש ת של החיטה חם לא מופיע זריעת החיטה אך יש בהן גם ר הקיום. היא , והיא בייתה , של נרודים גת החיטה את מזה הזאת, למ' ינוי משמעותי לדיימוי מרכזי . הפכה לכלי

המוזיאון המחריד ביותר בעולם

תאי הגזים, הקרונות החשוכים, ערמות הנעליים והשיעה, קברי האחים, יער הילדים והגטאות • דורון סיון, חבר משלחת 2013 לפולין, הבין מדוע אומרים שאי אפשר לתפוס את מה שקרה בשואה

אך אני לא הצלחתי לקלוט, לדמיין, איך זה יכול היה להתרחש. נסענו לקז'ימיש דולני, כיום עיירת נופש, ססגונית וציונית. המעברים החרים הללו היו קשים מחד, כי המחשבות המשיכו לעלות והשאלות נותרו פתוחות, אבל מאידך היה משחרר להרגיש כמה זה לא מובן מאליו שיש שעה חופשית לאכול גלידה ולהיות עם חברים.

הרגשה חגיגית של שבת

למחרת נסענו אל מרקובה, יישוב זעיר וכפרי. שמענו את סיפורה המצמרר של משפחה פולנית שהסתירה יהודים, ואיך עקב הלשנה כל שמונת בני המשפחה והיהודים שהסתירה הוצאו להורג על ידי הנאצים. מתו, חבר במשלחת, סיפר את סיפורה של סבתו שהצילה יהודים בשואה ולבסוף התגיירה – ואפשר היה להרגיש את כוחו של הסיפור אישי, שנצרב בזיכרון.

קברים כה רבים, שגם בקצב ההליכה האיטי והמהורהר אי אפשר היה להספיק לקרוא את ה"תקציר" הרשום על כל מצבה. המשכנו אל עבר שרידי חומת הגטו, ואל רחוב מילא 18, שם מתחת לתל קבורים אחרוני המורדים. האוטובוס שלנו ערך את הטקס המשלחתי הראשון, ובו קראנו על גבורה והתנגדות יהודית. בערב ניהלנו שיחה קבוצה בנושא הגבורה – מיהו גיבור, ומה ההבדל בין גיבור מלחמה לבין גיבורים בתקופת השואה.

כנגד 17 אלף קהילות

למחרת יצאנו מוקדם לטרבלינקה, מקום שבו צריך לדמיין את הרוב, שום דבר מקורי לא נותר ורק אנדרטאות ועדויות מלמדות איפה ומה היה. סיפורים על יהודים שהיו בטרבלינקה עזרו להתחבר לאותן זוויות בלתי-נתפסות.

הטקס נערך במרכז אנדרטה של 17,000 אבנים, העין והמוח לא יכיר לים לקלוט – וכל אבן מייצגת קהילה יהודית, מלאה וחיונית, שנגרעה. המשכנו אל טיקוצ'ין, או בשמה היהודי טיקוטין, שם הייתה מעין אתנחתא בה שיחקנו דמויות מרכזיות בעיירה. אך לפתע החיוכים נעלמו, כשוך המרדף תיאר את כניסת הנאצים לעיירה. הגענו ליער לופחובה, שם נרצחה הקהילה התמימה, התרבותית והאנושית הזו. שלושה בורות ירי מכוסים צמחיה, מוקפים ביער שממשיך לצמוח כדרך הטבע. בחדר שרנו "התקווה" – והעוצמה שבקבוצה הורגשה. דוממים הפנינו את גבנו בראש מורם וחזרנו אל האוטובוסים.

הבתים כה קרובים למחנה

ביום הרביעי למסע ביקרנו במיידנק. כולם השתוממו למראה הבתים, שכה קרובים למחנה. עברנו דרך האנדרטה, שבאמצעות מדרגות ואבנים תיארה את מצבם ותחושותיהם של היהודים בזמן השלטון הנאצי. הכל היה כה מוחשי – ניתן היה לראות את כתמי הגז על הקירות, את ערימות הנעלים, את המשרפות, ואת הר האפר.

בקרון הרכבת החשון חשבתי על היהודים שמצטופפים ומובלים אל הלא נודע. אנחנו כעת מוגנים – הפלאשים של המצלמות מנטרלים את החושך והידיעה שהרכבת לא תזוז עוד לעולם, משרה ביטחון

נסענו לעיירת הנופש קז'ימיש דולני. המעברים החדים היו קשים, כי המחשבות התרוצצו והשאלות נותרו פתוחות, אבל היה גם משחרר להרגיש שאפשר גם לאכול גלידה עם חברים

בקרוב ליד הוויסלה. כיתות י"ב

מאת דורון סיון, י"ב/2 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

האם המסע יגרום לי להשתנות? האם אפיק ממנו לקד חיים? האם הוא יהיה משמעותי ובלתי נשכח? את כל אלה שאלתי את עצמי לפני היציאה. ידעתי שאני יוצא, כי זה חשוב מעצם היותי יהודי ומהיותי בן-אדם. במבט לאחור, המסע גרם לי להעריך יותר את החיים, הביא אותי לחשוב על דברים שאינם מעסיקים אותי ביומיום, העצים בי את האחריות לזכור ולהזכיר. אך המסע גם השאיר אותי עם הרבה שאלות פתוחות, ובהרבה מהמקומות פשוט לא הצלחתי לתפוס ולעכל.

תחושה של התרגשות

באמצע הלילה קמנו, נסענו לכפר והתארגנו לטיסה. אף אחד עוד לא העלה בדעתו מה יהיה, והייתה תחושה של התרגשות. נחתנו בוורשה בבוקר, עיפיים ומנסים לאגור כוחות לקראת היום הראשון במסע. האתר הראשון בו ביקרנו היה בית הקברות בלודז' – שם לראשונה נתקלנו במספרים עצומים וגם בסיפור אישי של אביו של המרדף דוביק, ששרד את גטו לודז'. בתחנת רדגאסט שמענו חלק מסיפורו של משה, איש העדות שלנו. כשמאחוריו רכבת נטושה ואנדרטה, הוא סיפר כיצד הוא ואביו קפצו מרכבת בניסיון להינצל. נכנסנו לתוך הקרון החשון, וחשבתי על אותם תשעים יהודים שמצטופפים ומובלים אל הלא נודע. אנחנו כעת מוגנים – הפלאשים של המצלמות מנטרלים את החושך והידיעה שהרכבת לא תזוז עוד לעולם, שעוד רגע נצא מהקרון, משרה ביטחון. בערב הגענו אל המלון, ולמרות היותי מותש, כתבתי ביומן המסע.

קברים ועוד קברים

בבוקר נסענו לבית הקברות היהודי בוורשה. בדרך היה אפשר להבי חין ביופי של פולין, בירוק, בנהרות ובמבנים המפוארים. התהלכנו בין

הדרך לפולין עוברת ב"יד ושם"

במסגרת ההכנות למסע לפולין, נסענו כל שבוע י"ב למוזיאון "יד ושם" ביום שני, 2 בספטמבר.

צפינו במספר סרטוני עדויות, שמענו על היבטים שונים של הנאצים ולמדנו לראות בהם אפילו צד אנושי. בסיור במוזיאון היינו, בין היתר, ביד לילד – אתר הנצחה וזיכרון לילדים שנספו בשואה.

בסוף הסיור עברנו בשרדרת חסידי אומות עולם, שדרת עצים שניטעה לכבודם של חסידי אומות העולם, ושמענו את סיפורה של אירנה סנדלר.

המשכנו בהכנות ביום שלישי, 3 בספטמבר, כשהתכנסנו כל השכבה להקרנת הסרט "אירופה, אירופה", המבוסס על ספרו האוטוביוגרפי של שלמה פרל, נער יהודי שנרדף על ידי הנאצים והעמיד פני ארי במהלך שנות הכיבוש הנאצי. בתום ההקרנה עלה לבמה פרל עצמו, סיפר לנו את סיפורו וענה על שאלותינו.

בהמשך היום העבירו לנו המורים סדנה העוסקת בזהות, שבמהלכה התבקשנו לספר מה פירוש שמנו ומהן התכונות של כל אחד מאיתנו. למדנו להכיר טוב יותר את חברי הכיתה וגם את עצמנו.

אלה סמואל ועומר יצחקי, י"ב/3

חברי המשלחת ביער הילדים, זביליטובסקה גורה

כואנו חלק מזכר גזול כאמת

מעבר לכה, ישנם מקומות במסע שלא נועדו להציב, להיפק, למשל תפילת ערב שבת וערב חסידי אומות העולם. בערב זה, כאשר שרנו ביחד עם עוד כ-500 בני נוער בגילנו, קפצנו ורקדנו לצלילי השיר "מי שמאמין לא מפחד" ועוד שירים ישראליים, הרגשנו כולנו חלק מדבר גדול באמת, רקמה אנושית אחת חיה. מהחוויה האישית שלי, אחרות וזיכרון, השורשים ההיסטוריים שלנו כעם, הם הדברים החשובים ביותר שצריך לקחת מהמסע הזה.

נ.ב: במבט לאחור אני שמח שאת המסע לפולין עשיתי עם מחזור נ"ט של הכפר, ואני מחזק את יוזמת קבוצה ט' של הפנימייה לערב גיבוש עם התמונות והקריוק. כולי תקווה, כי יוזמתם תהווה השראה ותהפוך למסורת עבור המחזורים הבאים.

ינון קדישזון ינאי, י"ב/ב

שלום לכם, כפרניקים, אני כותב לכם מכתב על מסענו לפולין בתקווה שתוכלו לשאוב ממנו רעיונות ותובנות לעתיד.

עוד בהכנות היה ניתן לראות, כי המסע איננו עוד איוו פעילות בית ספרית. דרך ההכנות האינטנסיביות קיבלנו את התחושה, כי הסגל החינוכי מייחס למסע חשיבות רבה. המסע הזה היה תערובת של קושי בעיכול המראות מחד וחוויה חברתית מגבשת עם השכבה מאידך.

המסע אינו רק דמעות ועצב, הוא נועד אמנם לנסות להציג את הזוועות שעבר העם היהודי בפולין בזמן השואה, אך הוא גם נועד להציג את חוזקו של העם היהודי, אשר למרות מאורעות אלה, ממשיך להתקיים אלפי שנים. זהו מסע שנועד להראות את הצורך הנואש של העם היהודי במדינה עצמאית ואת הקשר העמוק של המדינה למיקומה, שהרי יהודים הוגלו לפני 2,000 שנה מיהודה!

בזביליטובסקה גורה, "יער הילדים", עמדנו ליד גדר שהקיפה את הקבר ההמוני, וזך תיאר בפנינו את אותו מקרה של רצח הילדים. הוא איפשר לנו כמה דקות של שקט, להרהר – ובנקודה זו הבנתי מדוע אומרים שאי-אפשר לתפוס את מה שקרה בשואה: כיום אנחנו חיים בכוחה מוגנת, איננו יודעים מהי אותה רצחנות, מהם הפחד, הרעב, הייאוש והשכול שחוו היהודים.

הניסיונות הנוגים לעיכול הפכו אט-אט לתקווה וגאווה. בערב, בבית הכנסת, למרות שלא כולם הכירו את הלחץ הספציפי, הייתה הרגשה חגיגית של קבלת שבת, כולם בלבן, כולם ביחד.

געועים, גאווה והערצה

יום שבת של המסע היה רגוע ונינוח, מעין זמן לעיכול, חשיבה וקבלת אנרגיות. סיירנו ברובע היהודי של קרקוב וראינו בתי כנסת רבים. הגענו לאזור שבו היה גטו קרקוב, ושמענו על ההתנגדות היהודית במקום. הלכנו ברגל אל עבר השוק שבועיר העתיקה, שם היה לנו זמן חופשי. לקול אקורדיון ושירה בפולנית, וכשמסביבנו פסלים ומבנים עתיקים ומרהיבים, הסתובבנו ברחבי האזור.

בערב נסענו להיכל, שם נפגשנו עם משלחות נוספות מטקס "חסידי אומות עולם". על הבמה ישבו חסידת אומות עולם, צאצא של חסיד אומות עולם ומתן. עוד ישבו על הבמה אנשי העדות מהמשלחות השונות, וסיפורם של כל אלה הוקרא.

בחלק השני כל האולם שר בקול גדול שירים ישראליים-יהודיים, תחושת הביחד התעצמה – בשילוב עם געועים לארץ, גאווה רבה והערצה כלפי השורדים וחסידי אומות העולם.

בתוכי הנר עוד דולק

היום השביעי של המסע היה יום השיא. ראשית נסענו אל עבר אושוויץ I, מחנה האם. עברנו דרך השער "העבודה משחררת". מסביב גדרות תיל, בפנים דשא, עצים, מבנים שנראים די נורמליים.

שמענו הסבר על שגרת היום במחנה ועל התזמורת היהודית שהייתה מנגנת בעת היציאה לעבודות הכפייה – וחשבתי כיצד הנגנים מצליחים להפיח רוח במוזיקה כשהם חסרי תקווה? הררים של מזוודות, נעליים, שיער, מסרקים – הכל נלקח. זהו המוזיאון המחורי ביותר בעולם – כאן המוצגים הם חפצים יומיומיים, רגילים, אך היריעה שמאחורי כל פריט עומד אדם שנרצח, שנחנק למוות, שנשרף גורמת להלם ולזעזוע.

נסענו אל אושוויץ II, בירקנאו, מחנה ההשמדה הגדול ביותר. נכנסנו דרך השער, במקביל למסלול הרכבת. רוח חזקה טילטלה את הרגלים שהחזקנו, כאילו מנסה להעיף את סמל יהדותנו, כאילו מנסה להפריע לנו לשמוע את מה שקרה שם. החזקנו חזק ברגל, והמשכנו לצעוד בשקט ולהקשיב.

אנחנו בני האדם נוטים לקשר בין חיצוניות ופנימיות, למרות שלרוב לא כך הדבר. תמיד דימינתי את מחנה ההשמדה הרצחני הזה כמקום צחיח, שחור ואכזרי. אך להיפק, בבירקנאו עצים ירוקים, וצמחייה ושמיים כחולים-כתומים. שמענו עוד ועוד סיפורים על זוועות ועל התנגדות, ראינו את הבלוקים הרבים, את הקרמטוריום ההרוסים וחשבתי על סבתי שרה, ששרדה את אושוויץ כנגד כל הסיכויים.

הסתדרנו במעגל, וכל אחד מאיתנו הקריא שמות של קרובי מש-פחתו שנספו בשואה. הקראתי את בני משפחתה של סבתי שנספו, והמון רגשות ומחשבות התרוצצו בקרבי. הדלקתי נר לזכרם, אך בשל הרוח הפראית הנר כבה לאחר כמה דקות. אני ידעתי שבתוכי הנר עוד דולק.

לאחר הטקס הרב-משלחתי, פנינו אל עבר היציאה. מאות יהודים יוצאים מהשער הארוך הזה, עצמאיים, גאים – זהו הניצחון שלנו.

צער, הזדהות, כעס, גאווה

ביום האחרון ביקרנו בשני אתרים שקשורים לארץ ישראל. האחד הוא בית הקברות ברקוביצה, שבו נקברו יהודים-ישראלים שהצטרפו לצבא הבריטי בלחימה כנגד הנאצים ונספו. הקראנו את תולדותיו של כל יהודי והדלקנו נר לזכרו.

האתר השני הוא בית הקברות בעיירה קשאוו'ניצה, שם הובלו אסירי רים בצעדת המוות מאושוויץ בירקנאו. ביער ליד העיירה הנאצים ירו באסירים. הכומר המקומי קבר את אותם יהודים ותיעד את מספריהם. השב"כ ו"יד ושם" החלו לאחזרונה במבצע לגילוי שמות הנספים. במי קום זה קיימנו את הטקס האחרון. התעוררתי משנתי במטוס, מהחלון ראיתי אך ורק שחור. לאחר כמה דקות נגלתה לפני ארץ ישראל. לפתע הוצפתי בכל התחושות שחשתי במהלך המסע – צער, הזדהות, כעס, גאווה, געועים וגם מה שאיני יכול לתאר במילים... ויחד עם זאת חשתי שמחה, אנחנו פה בישראל – זוכרים ומעריכים.

לסיום, ארצה להודות לצוות החינוכי שדאג לנו ואירגן את המסע בצורה מצוינת. תודה למדריכים, שהצליחו לחדור אלינו בהסבריהם ובתכנים שהביאו ותודה לאיש העדות, משה שוורץ, שחלק איתנו את סיפורו המרגש.

75 שנות כאב

תלמידי י"א/8 השתתפו בטקס הזיכרון במלאת 75 שנים לליל הברדלח במוזיאון "יד ושם", ושמעו עדויות מצמררות מפי ניצולים

לפתע הפכה השואה מאותיות כתובות בספר לימוד לאנשים אמיתיים שיושבים מולנו ושעברו על בשרם את מה שמבחינתנו הוא החומר משיעור היסטוריה, וזה היה מרגש. הביקור היה חשוב ומעשיר ביותר.

רימון ארד, י"א/8

פאנל מרגש

טקס זיכרון לציון 75 שנה לפוגרום ליל הברדלח נערך במוזיאון "יד ושם" ביום ראשון, 10.11. כיתה י"א/8, שהוזמנה להשתתף, זכתה לשמוע את עדותה המרגשת של תרצה הלבני, שסיפרה לנו עוד באוטובוס על ימיה האחרונים עם אביה בגרמניה, ועל גבורתה של אמה שהצליחה להציל את שבעת ילדיה, להימלט ממוות בטוח ולעלות איתם לארץ ישראל.

לספר את הסיפור. י"א ביד ושם

בטקס תרצה הדליקה משואה והשתתפה בפאנל מרגש, שבו סיפרו עוד שני ניצולים את סיפורם האישי. הסיפורים, שהתקשרו עם העובדות שלמדנו בשיעורי היסטוריה, המחישו לי את זוועות התקופה, אך גם את התקווה והשמחה שהניצולים מצאו בארץ ישראל ובחיהם החדשים.

מיה סגל, י"א/8

יש אנשים שעבורם "החומר משיעורי היסטוריה" שלנו הוא סיפור החיים שלהם. ביום ראשון, 10.11, בעקבות יוזמה של עדי סגל, אמה של מיה סגל, נסענו כל הכיתה למוזיאון "יד ושם" בירושלים, שם לקחנו חלק ביום מיוחד לציון 75 שנה לפוגרום "ליל הברדלח".

במסגרת ביקורנו, נכחנו בטקס לזכר קורבנות הפוגרום, שהת-קיים ב"אוהל הזיכרון". הודלקה משואה, חזן אמר קדיש ומספר ניצולי שואה נשאו דברים. במקום ראינו את "אבן הזיכרון" – אבן מלבנית גדולה שמתחת לה טמון אפר הקורבנות שהובא מגרמניה. היה זה מחזה מרגש ומצמרר כאחד. לאחר הפסקה קצרה, שבה שוטטנו באופן חופשי במוזיאון,

התכנסנו לטקס נוסף באולם רחב ידיים. חלקו הראשון של הטקס הוקדש לנאומים, כשעיקר המסר היה לזכור את העבר ולהסיק ממנו מסקנות. אולם חלקו השני של הטקס הוא זה שעניין אותי במיוחד: בהנחייתו המדויקת והקשובה של חוקר המוח יורם יובל (מנחה התוכנית "שיחת נפש"), ישבו לשולחן שלושה ניצולי שואה וגוללו את סיפוריהם האישיים. היה מרתק!

My Journey to Poland

Last week we went on a journey to Poland for the remembrance of the Holocaust. For me it wasn't just to remember the Holocaust, it was to see and not to forget the horrors that the Nazis did, and not just to the Jewish people, but to everyone that seemed different and not fit with the German race.

The strongest memory I have from that journey is when we were at the Extermination facility, Majdanek. Our tour guide told us that we can get inside the shoes cabin, to see and take pictures, if we want, of this horrible sight; piles of shoes inside cages, when each shoe represents the personality of a person who died out there.

After a few minutes the guide told us to get out and stand next to the cabin on the grass. He told us to stand

in a circle and he asked us to put our arms around each other. At first he told us a very powerful sentence which was: "The sky is the same sky, the ground is the same ground, and the only difference is the time". After that he played a song about mothers. That was also a very powerful moment. Every one in our group has cried and we were all hugging each other and comforting each other. That was really great to see considering the fact that those two specific classes were not getting along until that moment.

This memory is very important to me because we started from the bad to the good, from the confusion of this sight to the knowledge that we have something to fight for; our country, our friendship and our family.

מלי אמנון, י"ב/5

מסילת הרכבת בכניסה לבירקנאו

המדריכים בטקס בבית הקברות האנגלי רקוביצי

Jan Karski seminar

המשלחת לסמינר יאן קרסקי

סגל המורים המלווים למשלחת לפולין

On October 4th, fourteen 11th graders who study social science got on a plane to Krakow, in Poland.

Along with three teachers, we were on our way to a seminar to discuss the Righteous Among the Nations, specifically, a Polish Resistance Movement fighter. During our seven-day trip, we were able to discuss the Second World War from a more political view- and not so much from memorial standpoint as we are used to here in Israel.

We attended workshops and seminars, but also got to meet Polish students, explore their school and lifestyle and introduce them to our lifestyle and heritage. Our trip was both enjoyable and educational, and we came back with newfound knowledge and a better understanding of the importance and bravery of the Righteous Among the Nations.

טלי הלמר, י"א/8

סי יו נקסט ייר!

במחנה הקיץ "speak up!"
הכנו תכשיטים, רקדנו היפ הופ
ויצרנו אמנות • הכל באנגלית!

סטרום וילדי הקייטנה

מחנה הקיץ היומי "ספיק אפ!" בכפר
הירוק ביולי שעבר היה חוויה יוצאת
דופן.

הפיקו אותו המורות לאנגלית נעמי
סטרום וניקול חזן והשתתפו בו 30 תל-
מידות בנות 10-13 שעסקו בפעילויות
שונות כמו יצירת אמנות, הכנת תכשי-
טים, דרמה, ריקודי היפ הופ ועוד. והכול
בשפה האנגלית!
תודה לכפר שאירח אותנו, ולאנשים
המקסימים שעזרו ליצור קיץ מושלם.
נתראה בקיץ הבא.

חזן במחנה הקיץ

At "Speak Up!" Summer
Camp 2013, held at the
Kfar, 30 campers ages 10-
13 participated in drama,
art, jewelry-making, hip hop
dancing and other exciting
activities. All in English!

"Speak Up!" is the creative
collaboration of Kfar English
teachers, Naomi Strom and
Nicole Hazan. We would like
to thank the Kfar for hosting
us, and all of the wonderful
people who helped us make
this summer an unforgettable
experience. See you next year
speakupcamp.com

נעמי סטרום, מורה לאנגלית

חוויות של מפגש. המשלחות הישראליות והטייוואניות

לטייוואן בהתנדבות

רוח ההתנדבות הישראלית הגיעה עד טייוואן • משלחת הכפר יצאה
למסע יוצא דופן ועל הדרך גם למדה להכין מלכודות ציד

מפגש עם סטודנטית מאינדונזיה (המדינה המור-
סלמית המאוכלסת ביותר), שחיה כיום בטייוואן,
היא סיפרה שקראה את יומנה של אנה פרנק
והחלה להתעניין ביהדות. שוחחנו על כך ועל
ישראל. היא התרשמה מאוד לטובה.
בסוף הסמינר חזרו כמה מהנציגים הטייוואנים
לבתיאם, וכעשרה נשארו לטייל איתנו. ראינו את
נופיה ואזוריה השונים של הארץ, ונחשפנו לתר-
בותה. הפעילות המרתקת ביותר, לטעמי, הייתה
מפגש עם שבט טייוואני, שם למדנו איך להכין
מלכודות ציד וכלי אוכל מעץ במבוק, אכלנו
ארוחת צהריים מסורתית (שלא מצאה חן בעינינו
במיוחד), השתתפנו בטקס רתי והכנו עוגת אורז.
במשך עשרת הימים בטייוואן יצרנו קשרים
וחברויות חדשים, צברנו זכרונות, סיפורים, תמו-
נות וריחות חדשים, ואנחנו נושאים עימנו תקווה,
לשוב ולהיפגש ביום מן הימים.

שונים שמענו הרצאות במשך היום ויצאנו לטייל
בערב, אך עייפות גדולה מהטיסה ומהיום שקדם
לה השפיעה על רוב המשתתפים שהעדיפו ללכת
לישון מוקדם.

מטרת המשלחת הישראלית הייתה סמינר בנו-
שא התנדבות. כל מדינה בחרה נציג מטעמה
שירצה על התנדבות. הנציג הישראלי היה בן גור-
רדון, שחי 12 שנה בארצות הברית ולכן האנגלית
שגורה בפיו. גורדון סיפר על פרויקט המנהיגות
בכפר והתייחס לחוויה האישית שלו מן הפרויקט.
בסוף ההרצאה הופנו אליו שאלות רבות, והוא
השיב בחוכמה ובאופן שעורר כבוד לפעילותנו
בישראל. אציין, כי בניגוד להרצאות אחרות היה
נראה שהקהל קשוב מאוד להרצאתו של גורדון
וזאת למרות פערי הגילים, שכן הנציגים האחרים
היו סטודנטים בשנות העשרים שלהם.
אחת החוויות המיוחדות שלי מהסמינר הייתה

מאת עידו מרוז, י"ב/3
| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

בסוף אוקטובר יצאה משלחת מהכפר
לטייוואן. זו הייתה משלחת לא שג-
רתית, משום שמהציתת תלמידי י"א
(אמריה אמישה, אבישג רוזנבאום ובן גורדון)
ומהציתת תלמידי י"ב (מרתה אנטושיק, יניב
קאופמן ועידו מרוז).
אבי תירוש ליווה את הנציגים, שאליהם הצטרף גם
חייל בשם תובל. בתחילה יועדה המשלחת לטור-
נטים, אך בשל קושי של אגודת הסטודנטים לארגן
נציגות מטעמם ונכונותו של סיסקו להעמיק את
קשרי החוץ של הכפר (ובזכות מסירותה העילאית
של חרווה), שלח הכפר הירוק נציגים מטעמו.
עוד הגיעו לטייוואן המארחת נציגים מניו
זילנד, דרום קוריאה, יפן ואירלנד. ביומיים הרא-

עם הלייפציגים בישראל

מסיירים בתל אביב. הישראלים והלייפציגים

חברינו מלייפציג גרמניה
הגיעו לביקור גומלין שכולו
חוויות, צחוק והנאה

חיבינו לביקור עוד מפסח שעבר,
והמפגש היה מרגש ומהנה מאוד
עבורנו. פגשנו את כל החברים
שאירחו אותנו בבתיהם בביקורנו שם. הגע-
נועים וההתרגשות לראותם שוב הציפו אותנו.
היה לנו כיף אמיתי, שבוע מלא חוויות, צחוק
והנאה צרופה. ביקורנו יחד במקומות, כמו "יד
ושם", ירושלים וקיסריה. הכרנו חברים אמיתיים
ואנחנו מקווים להמשיך ולשמור על קשר גם
בשנים הבאות.

ג'ולי ולדה, י"ב/3

Living in a Multicultural Society

→ The theme of the exchange was living in a multicultural society so we've been to place related to this topic such as Jerusalem, Jaffa, and we've been to the Carmelite Italian high school in Haifa where we met its students and had an activity about multicultural societies, and some other places. In the Netherlands we've been to places such as Portuguese synagogue, a hidden synagogue, a church and multicultural place in cities such as China town.

The Dutch people were here for a week: February 15 - February 22 and were with us at the Purim party as a farewell party. We were in the Netherlands March 15 - March 22 for a week of fun, culture in multiple cities and "typical Dutch" places and friends making. This is the most amazing and wonderful experience I have ever taken part in. I can't even start to describe how amazing it was.

This exchange changed my life in a way I never saw coming. I thought that I will go out on the delegation, and meet some people and have some fun and then I'll go back home. But it wasn't so. It was a life changing experience.

Before the exchange everyone told me that I should remember these teenage years because they are the most wonderful time in life, and I would think and tell them "ha?!", I just didn't understand what's so fun and exciting about studying and more studying.

During and after the exchange, I really understood what they were talking about. I started to have more fun and see beyond the school and all of my way of thinking about my life has changed.

I don't know which part of the exchange was the cause for it, or maybe it was everything together that made it happen, but the exchange made me feel better with myself and my surrounding, I got more self-confident and have a new and better perspective about life.

And the best part is that I got friends for life, people I can trust, people who know me and people I love. And it's not only

הכפריים מתארחים בהולנד. ניסיון של פעם בחיים

Dutch people, they are Israelis, too, Israelis that now I see every day and talk to and hang out with because they know me more than other people due to the time we spent together hosting our Dutch friends.

The harsh part of the exchange, is that I miss them and the feeling of being a part of an exchange, It's really a once in a lifetime experience, and I'm so glad I took part in it. I wouldn't change anything about that.

I can't wait to fly to the Netherlands, and I know that my wonderful Dutch host, wants to come back here, too.

חווה אפשטיין

AYA BOGOD'S FAREWELL SPEECH AT THE AIFL LUNCHEON

→ When I was first told that I got in to this student exchange program, I was very happy, of course. But I was most excited because I knew that I will get to travel to Oklahoma, Washington and New York.

I was more than ready to travel around the United States, and visit all of those places. After a few weeks, I got a call. It was a girl named Katie, and she told me that she was going to be my host during my time in Oklahoma. And later I got 2 other messages, from 2 other wonderful girls that I will host next week.

Let me tell you something, Before our flight, a lot of us were terrified that we would not get along with our hosts. But the second we got to know them, we knew that everything was going to be just fine. and it didn't even matter that one was Christian, Jew, Muslem or anything else. We all respected each other and tried to learn about each other's differences and similarities.

And so, by the time I got to the flight in Israel, all I could think of was those people that I had talked

to, the past couple of months.

And when I first arrived to Oklahoma, I was speechless, yet had so much to say. I was welcomed, with such warmth and kindness by complete strangers. And to this last day, I cant even think about leaving all the amazing people in this room now.

And it is only because the main thing that I have experienced, was not the tourist sites, or the magnificent landscape, but it was the opportunity to learn from people on the other side of the world. people who became my family. and when I got to Washington and New York, I loved to travel and see all the beautiful views. But what perplexed me, were those feelings and thoughts I had while talking to the people that I had just met. I learned that despite all the differences, we have so much in common .

What made me wonder was the questions that suddenly appeared, and the wish of finding answers, of making a difference, of helping other experience the love and acceptance that I felt for "strangers" after one week.

There is a saying, by the Sam keen famous

philosopher Sam Keen. Which says: We come to love, not by finding the perfect person, but by learning to see an imperfect person, perfectly"

On this trip, we learnt how to embrace our differences. How to except the imperfection that we all share.. We learnt to love people in this perfect way that Sam Keen was talking about, that religion, nation, race or faith didn't changed the fact that those people that we had met here, got so deep in our hearts, till the point where any imperfection, didn't matter.

This process of finding the light, and the light of others is far from being over, but it has started thanks to this program. and soon we will all go back to our normal school, normal family and life. Except that something has changed.

And for those questions, those friends that we all have made, and for this imperfect, perfect love that we have felt..

We wanted to thank you all from the bottom of our hearts.

* נאום נציגת המשלחת לארצות הברית, איה בוגוד, י"א/5

קפיצה קטנה לארץ גדולה

10 חבר'ה משכבה י"א יצאו להתארח אצל בני נוער מאוקלהומה, ארצות הברית. את השבוע רווי הפעילויות קינחו בביקור בושינגטון ובניו-יורק

מאת עדן סינדרובסקי, י"א/8
| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

← בחודש אוקטובר האחרון יצאנו בעשרה נציגים משכבה י"א לשבועיים לארצות הברית. המשלחת כללה 50 בני נוער מחמש ערים בארץ, כא-שר כל עיר שהתה במדינה אחרת בארצות הברית במהלך השבוע הראשון. אנחנו התארחנו באוקלהומה. במהלך השבוע כל אחד מאיתנו התארח אצל נער או נערה מבית הספר התיכון האזורי "בת'אני", וליווינו אותם בכל פעילות. יום אחד ישבנו איתם בשיעורים, ביום אחר נסענו לטיול, ביקרנו משפחה ואכלנו ארוחת צהריים בחוץ. כל אחד חווה את "החלום"

באופן אישי, הוכיתי בתדרמה מהקור, מהאורות המהבהבים, משלטי החוצות הענקיים ומהעובדה הפשוטה שאני בניו-יורק. רק הגענו למלון וכבר יצאנו לטיימס סקוור המרוברת, מצויידיים במעילי דובי שבהם כל זרוע עבה כמו צוואר, טייטס מתחת לג'ינס ושלושה זוגות גרביים לקור של ארבע מעלות. אבל לא יכלנו לבקש חווייה טובה מזו בניו-יורק – הסתובבנו בחנויות ענק, עשינו קניות, ישבנו בסטארבאקס, אכלנו הרבה M&M's... במהלך הימים הבאים טיילנו הרבה ברחבי ניו-יורק, ביקרנו בפסל החירות ובגראונד זירו ועשינו המון פעילויות, בין השאר נגד בריונות ובעד קבלת השונה. חזרנו לארץ עם הרבה תמונות, הרבה חוויות והרבה חברים חדשים.

האמריקאי" באופן אחר וייחודי למשפחה שאצלה התארח. החיבור שלנו עם המארחים, וכל אחד עם המארח שלו בפרט, היה חזק ואמיתי מאוד עד כדי כך שהיה קשה לעצור את הדמעות בשדה התעופה בסופו של השבוע. עם הבטחה שנשמור על קשר ועם חיוך רחב, התחלנו את חלקו השני של המסע שלנו – וושינגטון די.סי וניו-יורק. הגענו לבירה האמריקאית בדיוק בערב ליל כל הקדושים, ומיד ישבנו לארוחת ערב חגיגית בבית המלון שבו התאכסנו, ושם הוצגנו בפני מנהלי התוכנית השונים וכל משלחת העלתה את המצגת שלה. היו לנו המון פעילויות במהלך שלושת הימים שלנו בושינגטון ולא מספיק שעות שינה, אבל נהנינו מכל רגע, כשאנחנו רק מחכים להגיע ליעד הבא – ניו-יורק.

הולכים על כל החומה

טאי צ'י, העיר האסורה, כנסים והרצאות • רשמים מביקור משלחת הכפר בסין

מאת אלון ליבשיץ, י"ב/7
| ידיעות אחרונות הכפר הירוק

← ב-21 באוקטובר יצאה משלחת יוצאת דופן מהכפר לסין. היו בה חמישה תלמידים, מנהלת ומנהלת לעתיד. במשך שבוע שהינו במלון בבייג'ינג, יחד עם כמאתיים אורחים מרחבי העולם: ארצות הברית, מקסיקו, ברזיל, רוסיה, מונגוליה ומדינות נוספות. השתתפנו בכנסים, בהרצאות ובפעילויות בנושא התרומה של הצעירים לקהילה. מעבר לכנסים הרבים (והמייגעים לעתים) טיילנו לאיזורים שונים בבייג'ינג, עשינו

טאי צ'י, ראינו מהאוטובוס את הכפר האולימפי, טיילנו במשך שעתיים על חומת סין המדהימה וביקרנו בעיר האסורה – בה חיו בעבר הקיסר ו-3,000 מנשותיו. השבוע בסין היה חוויה שונה לגמרי שכנראה לא נשכח. פגשנו אנשים מעניינים וחכמים, ראינו מקומות מדהימים ואכלנו אוכל מעולה. ואיך בכלל התגלגלנו למשלחת לסין, היא הרי הייתה מיועדת לסטורנטים? בגלל שהיה מדובר בשבוע הבחירות – עיריית תל-אביב לא הרשתה להם לצאת וזכות הועברה לכפר הירוק. מזל גדול. תודה גדולה לנעמי אלישיב ולשרונה ישראל-ירודט, שליוו אותנו, שמרו עלינו ועזרו לנו להתמקח בשוק.

בסין הרחוקה. משלחת יוצאת דופן

כשאשת הברזל מתביישת

ביקורת סרט

מה חשוב יותר: שליחות ציבורית או חיים פרטיים? בסרט על ראש ממשלת בריטניה השנויה במחלוקת מרגרט תאצ'ר, מגיע המתח בין האלמנטים האלה לשיאו • יונתן גדות צפה, חשב וגם הרגיש

התמודדות עם זקנה ופרידה. סטריפ כתאצ'ר

בלונדון, ילדיה מתדפקים על החלון ומתחננים שתישאר, אומרים שהבטיחה להם שתראה עוד ציוה.

בפרספקטיבה רחבה יותר, ברור שהיה לה קל יותר להישאר בבית ולא לעבוד (כפי שאולי לאזרחי בריטניה היה יכול להיות קל יותר בלי ההחלטות הכלכליות שקיבלה), אבל היא בחרה בקריירה. מתוך חובה מוסרית היא בחרה להתאמץ ולעבוד, ומתוך אותה חובה היא ציפתה מהאזרחים לעבוד קשה, בלי הקלות. היא ראתה בעבודה קשה ללא הנחות, בהגשמה עצמית, חובה למדינה.

הסרט מראה את תאצ'ר דווקא בחולשתה, בזקנתה. כל חייה בזה לחולשה ולחור סר אונים, וכעת היא מוצאת את עצמה במצב הזה, מנסה להחזיק את עצמה למרות מצבה הפיזי. היא מנסה לשמור על כבודה למרות חולשתה ומחלת האלצהיימר שמשטטשת את המציאות. קשה לה לקבל עזרה, נראה שהיא מרגישה שהיא לא ראויה עוד למאמציהם ולזמנם של אלו שמנסים לעזור לה. אולי מתוך האמונה שאותם הצעירים, שעוד יכולים לשנות את העולם, לא צריכים לכזבו זמן ומאמץ על חלשים כמוה.

הנרגנות שבה היא מתייחסת אל בתה ואל הרופא, החולשה שהיא מפגינה רק מול בעלה המנוח, סיפור חייה – יחד עם הבימוי המצויין והמשחק המעולה של מריל סטריפ (עליו זכתה באוסקר) – מעצבים מחדש את דמותה של אשת הברזל כדמות אנושית, בעלת רגשות וחלומות, וגם בושה. בסוף הסרט מסיימת תאצ'ר לארוז את דבריו האחרונים של בעלה, נפרדת מדמותו ונשארת לכה. נדמה שאשת הברזל מחכה שמישהו ישאל אותה איך היא מרגישה, כדי שתסי' כיר לו – ואולי תצליח גם לשכנע את עצמה – שזה לא משנה.

יונתן גדות, ט'2/

"אשת הברזל": בימוי: פילידה לוי; שחקנים: מריל סטריפ, ג'ים ברודבנט, אלכסנדרה רואץ'.

"איך אני מרגישה? אל תשאל אותי איך אני מרגישה!", עונה מרגרט תאצ'ר הזקנה לרופא, "תשאל אותי איך אני חושבת! זו הבעיה בימינו, אנשים פועלים מתוך רגשות, לא לפי מה שהם חושבים, לא לפי רעיונות!".

אחר כך הרופא שואל את תאצ'ר אם היא חווה הזיות, והיא עונה שלא. היא משקרת. מאז מות בעלה דניס, שש שנים קודם לכן, היא מדמיינת אותו לצידה, עוזר לה בהתמודדות עם הברידות והזקנה.

בעיה עכשווית נוספת שתאצ'ר מצביעה עליה, היא שאנשים פועלים כדי להיות מישוהו, ולא כדי לעשות משהו. הסרט "אשת הברזל" עוסק בחייה של ראש ממשלת בריטניה לשעבר ובשינוי שהיא עשתה בארצה, אבל יותר מכל הוא עוסק בהתמודדות עם הזקנה והפרידה מבעלה. דרך התמודדות זו הוא מעצב את דמותה של אשת הברזל ומגיב על הביקורת שנמתחה עליה – שהייתה קיצונית מדי, שהתעניינה בכלכלה יותר משהתעניינה בחיי האזרחים, שעזרה לחוקים ופגעה בחלשים. קצת יותר קל להזדהות עם אנשים שפועלים מתוך אמונה מאשר עם אנשים שפועלים למען קריירה פוליטית, ואפילו למען כלכלה, מדינה או העתיד. קל יותר לסלוח לאנשים שמתנהגים לפי אמות מידה להן הם מטיפים. את דרכה סללה תאצ'ר על פי מצפן, על פי עיקרון ברור. כדי שהקבוצה תגיע גבוה יותר, כל אחד ואחד בה צריך לשאוף גבוה יותר עבור עצמו.

כבר כשהציע לה אהובה דניס להתחתן, היא הבהירה לו שלא תמיד תוכל להיות לו למשפחה, או לרעייה שעולמה מסתכם בנישול וטיפול בילדים. היא הרגישה שהיא תגשים את עצמה, תשרת רעיון. הכרזה שנשמעה לי אנוכית בפעם הראשונה. אחת התמונות הזכורות מהסרט היא של תאצ'ר במכוניתה, בדרכה לעבודה.

הסרט מראה את תאצ'ר דווקא בחולשתה, בזקנתה. כל חייה בזה לחולשה ולחוסר אונים, וכעת היא עצמה במצב הזה, מנסה לשמור על כבודה למרות מחלת האלצהיימר שמשטטשת את המציאות

אחת התמונות הזכורות מהסרט היא של תאצ'ר במכוניתה, בדרכה לעבודה בלונדון, ילדיה מתדפקים על החלון ומתחננים שתישאר, אומרים שהבטיחה להם שתראה עוד ציוה

ביאליקה שלו

17 שנה לימד אביב טלמור קולנוע בכפר, עד שהחליט לעשות סרט משלו, "אני ביאליק" • עכשיו הוא מספר על הצלחה גדולה של סרט קטן

תמיד נמשכתי לקולנוע ולספרים. איך עלה הרעיון לעלילת הסרט?

"הכל התחיל מכיתת הוראה בכפר הירוק. התלמידים היו צריכים פרויקט, ואני בחרתי את ביאליק. חבריי אמרו בצחוק, כבדיחה, שעליי להיות כאילו הנין שלו. מכאן הרעיון התפתח לסרט".

קראתי שהסרט מאוד מצליח, אתה יכול לשער מדוע?

"פשוט כי הוא סרט טוב".

כמה שנים לימדת בכפר הירוק?

"לימדתי בחוג לקולנוע 17 שנה, הייתי גם רכז המקצוע".

אתה כותב שירים, מתי התחלת לכתוב? האם מישהו השפיע עליך?

"התחלתי לכתוב בגיל 14-15, זה בא אליי, וגם ניגנתי בגיטרה. מאז התחלתי גם לכתוב מילים. משם התחלתי לקרוא וגיליתי עולם אחר".

עושים סרט

מאת אודאה מיוחס, ז'8 | ידיעות אחרונות הכפר הירוק

אביב טלמור, לשעבר רכז מגמת קולנוע וטלוויזיה בכפר הירוק, הוא במאי הסרט "אני ביאליק". בסרט דל התקציב מסופר על במאי, שהוא גם משרור ותסריטאי, שאביו אף פעם לא אהב אותו. אביו מת ובצוואתו הוריש לבנו לירה אחת. טלמור, שגם מופיע בתפקיד בסרט, הולך בעקבות רמזים שונים ומנסה להוכיח שהוא הנין של ביאליק המשורר. פתאום הוא חש שיש לו שורשים שהיו חסרים לו כל חייו. טלמור סיפר ל"ידיעות אחרונות הכפר הירוק" פרטים על הסרט. **אביב, מדוע ביימת את "אני ביאליק"?** "האמן, הקולנוע והתשוקה, הרגשתי שאני חייב לעשות את זה,

המלצות סרטים

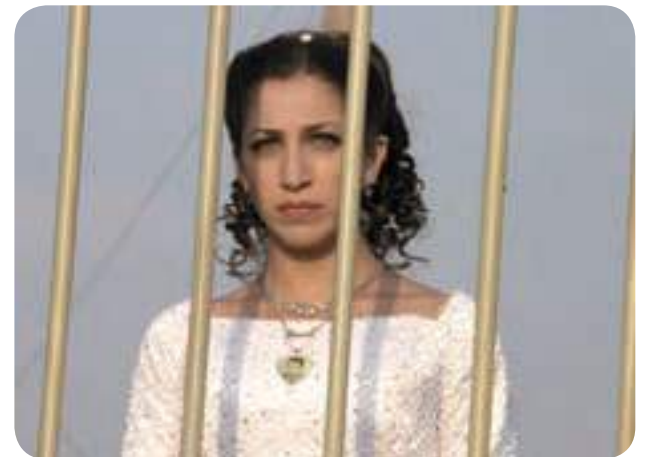
שקט, צופים!

בין מסורת לנאורות, אמונה למסתורין, אנושיות לסטריאוטיפ • כל מה שאנחנו חושבים על הסרטים שאנחנו רואים

נאמנות בריבוע

"הבלה הסורית" במאי: ערן ריקליס; שחקנים: קלרה ח'ורי, היאם עבאס, מכרם ח'ורי, אשרף ברהום. עלילה: מונה, צעירה ממשפחה ישראלית-דרוזית שמתגוררת ברמת הגולן, עומדת להינשא לקרוב משפחה שגר בסוריה. הסרט מסופר מנקודת מבטה של אחותה הגדולה שלא מוכנה להשלים עם הפרידה מאחותה ועם המסורת שמייצגת אותה לחיים, שבהם תהיה אם וכלה בלבד. רעיונות ומחשבות שעולים מהסרט: אי-ציות לנורמה ולמסורת - מתי להשלים עם המנהגים המקובלים, מתי לבקר אותם, ואיך לעשות זאת? מסורת ומשפחה מול חדשנות ונאורות, הגורל שאני מייצג לעצמי אל מול הגורל שכל האחרים מייצגים לי. אהבה וזוגיות. מה יכולה הקהילה הדרוזית ותרבותה לעשות לנוכח הקונפליקט של נאמנויות ללאומים שונים.

שלי רזינסקי, י/3

להשלים עם מנהגים מקובלים? "הכלה הסורית"

לבחור ולשכוח

"אלגרו" במאי: כריסטופר נו; שחקנים: אולריק תומסן, הלנה כריסטנסן, הנינג מוריצן. עלילה: איש זר אומר לפסנתרן מצליח, אך סגור וקר, שכל זיכרונותיו הראשונים נגנבו. האיש שולח את הפסנתרן למסע לדנמרק, אל "האיזור" - שלושה רחובות, שמעין חומה בלתי נראית מקיפה אותם, שם הוא עובר חוויות מוזרות ביותר. רעיונות ומחשבות שעולים מהסרט: כיצד הטראומה, אף על פי שלא זוכרים אותה, משפיעה על הזהות ועל החיים? הסרט יוצר מציאות פנטסטית, שבה נוצר טשטוש בין הנפשי למציאות הגשמית, בין המודע לתת המודע. אלה עולים על פני השטח באמצעות זיכרון ושכחה, ונשאלת השאלה אם ניתן לבחור בין זיכרון לשכחה? ומה השלכותיה של הבחירה?

שקד ריי, י/2

עושה פלאות

"פלאות" במאי: אבי נשר; שחקנים: אדיר מילה, אורי חזקיה, יהודה לוי, יובל שרף, אפרת גוש, גברי בנאי, אבי דגור. עלילה: אל ה"ארנב" - ברמן ואמן גרפיטי ירושלמי - מגיע יום אחד חוקר פרטי, המבקש להשתמש בדירתו למעקב אחרי חטיפתו של רב שידוע ביכולתו לחזות את העתיד. תעלומת הרב החטוף סוחפת אחריה חבורה של דמויות: "ארנב", יעקב גיטיס החוקר, אלה (אשת עסקים יפהפייה שהומינה את החקירה) ורוקס (מלצרית חוזרת בתשובה, האקסית של "ארנב").

רעיונות ומחשבות שעולים מהסרט: הסרט עוסק באמונה ובאמת כחלק מחיינו ומהתרבות שלנו - מדוע אנחנו צריכים להאמין, ולאלו מקומות האמונה יכולה להוביל אותנו? מה קורה כשהאמונה מתנפצת? כיצד הכוח שבאמונה משפיע על האדם שמאמינים בו, וכיצד הוא משתמש בכוח זה? הבמאי מעביר בסרט את נקודות המבט של הדמויות השונות - את האמת והאמונה שלהן, ובכך יוצר אווירת מתח ומסתורין.

יונתן גדות, י/2

לאן מובילה האמונה? "פלאות" לשדוד בנק ולנוח

"לצוד פילים" במאי: רשף לוי; שחקנים: גיל בלנק, ששון גבאי, מוני מושונוב, פטריק סטיוארט, יעל אבקסיס, משה איבגי, צביקה הדר.

עלילה: אביו של יונתן, ילד מחונן ורחוי, מת מהתקף לב בבנק שבו עבד כאחראי אבטחה, אך המשפחה לא מקבלת פיצוי בגלל "האותיות הקטנות" שבחווה העסקתו. האם, שנשארה בודדה ונמ' צאת במצוקה כלכלית, משאירה את יונתן בשעות הצהריים עם סבא שהוא לא מכיר. יחד עם חברו של הסב מהלח"י וקרוב משפחה בריטי זקן, הם מחליטים לשדוד את הבנק כנקמה.

רעיונות ומחשבות שעולים מהסרט: מנקודת מבט מורכבת, קומית ודרמטית לעתים, אך גם ביקורתית ומרגשת, הסרט מציג מערכות יחסים בין דורות ותרבויות, המשקפות את הפער ביניהם. לצד הפערים מתגלה האנושיות שמאחורי הסטריאוטיפים, מתגלים החלומות והרגשות - שמחברים בין הדמויות, ומחברים אליהן גם את הצופים.

יונתן גדות, י/2

הצגה

ארץ ישראל והפליטים

המפגש עם ארץ זרה, התקווה, הקושי והדמיון בין הפליטים היום לאלה שהגיעו אחרי השואה • שכבה י"א צפתה בהצגה "ארץ חדשה" ונחשפה לקונפליקט

בחברה הישראלית, לגור ולחיות בתוכה. ההצגה בוחנת את הפחדים, התקוות, הזכרונות וההתמו' דדות האישית והציבורית של האוכלוסייה בארץ בנוגע לנושא הפליטים. זהו פרויקט תיאטרון בשם "כניסת חירום" הכו' לל תיאטראות מיוון, איט' ליה, צ'כיה, רומניה ואוסטריה אשר במהלכו התיאטרות יצרו מחזות בנושא ההגירה. המחזות מבוססים על מחקרים שנעשו במדינות אלה והנתונים מהמחקרים נכללים בתוך ההצגה.

"ארץ חדשה" מאת: שי פיטוב' סקי ושחר פנקס; בימוי: שי פיטוב' בסקי; תיאטרון הבימה, תל אביב. ההצגה "ארץ חדשה" עוסקת בגל הפלי' טים שהגיע לישראל בשנים האחרונות והיא מורכבת ממספר תמונות קצרות שבמרכזן המפגש בין הפליט לארץ המקלט ישראל. בהצגה מסופר על הרקע לבואם של הפליטים מאפריקה, סיפור מסעם לארץ והמפגש של הפליט עם הבירוקרטיה הסבוכה המקשה על קליטתו ועל חיי בארץ. ישנה גם התייחסות להגעת הפליטים מאירופה לאחר מלחמת העולם השנייה, יחס האוכלוסייה בארץ אליהם ואופן התמודדותם עם קשייהם. בהצגה יש מספר תמונות בהן מוצגת הת' מודדות החברה הישראלית עם הגעתה של אוכלוסייה חדשה וחלשה המנסה להתערות

אלה סמואל, י"א/3 | צילום: צביקה טישלר

המדור להבנת הנקרא

ספרים הם לא רק תחנה בדרך לסרט הוליוודי, גם אם לפעמים כך נדמה • קבלו כמה המלצות לזמן איכות עם עצמכם

אני מעל לכל

"כמעין המתגבר"; מאת: איין ראנה; הוצאת כנרת, זמורה-ביתן.

עלילה: סיפורו של אדריכל צעיר שדבק בחזון ארכיטקטוני וחברתו, שמנוגד לחזונם של כל הסוככים אותו. הוא נלחם על האמת שלו כנגד כל עולם האדריכלות.

שאלות ורעיונות העולים מהספר: האם האמת מוגדרת על ידי החברה, הרגש או ההיגיון? האם התכלית בחיים היא הפרט, החברה או האידיאל? מה קורה במצב של אינדיבידואליזם קיצוני?

שקד רייך, ט/2

המלצות ספרים

אנחנו זה הכל

"המשחק של אנדר"; מאת: אורסון סקוט קארד; הוצאת אופוס.

עלילה: אנדר נולד בעולם עתידי שבו כדור הארץ במצב מלחמה נגד חייזרים. כולם מייעדים לאנדר תפקיד גורלי בהכרעת המלחמה. בגיל שש הוא נלקח לבית ספר ללחימה, שם הוא מתנסה במשחקי תודעה וקרבות דמה. הוא מצטיין בהם בזכות חושי החדים, חוכמתו וחמלתו.

שאלות ורעיונות העולים מהספר: איך יצירתיות וחשיבה מחוץ לקופסה יכולים לעזור? האם ניתן לעודד אנשים לחשוב מחוץ לקופסה? כמו כן, הספר מבקר התנהגויות פוליטיות אנוכיות.

נעם נזרי, ט/2

החוק, אני והמלחמה הבאה

"החוק למניעת בדידות"; מאת: מיכאל שיינפלד; הוצאת ידיעות ספרים.

עלילה: בשנת 2020 מובא לחקיקה בכנסת "החוק למניעת בדידות" שמציע הטבות לאנשים הנמצאים במערכת יחסים זוגית, וקובע גזרות כנגד אנשים בוגרים החיים לבד. יונתן, רווק בן 36 שהצעת החוק מגיעה לידיו, מתחיל במחאה חברתית נגד החוק ומתעמת עם משפחתו, עם חוויות מהעבר ועם עצמו.

שאלות ורעיונות העולים מהספר: האם ראוי לעודד נורמה חברתית על ידי חוק? האם ניתן להניע אהבה ולשלוט בה? מה גבולות הפרטיות וחופש הפרט מול טובת החברה, וכחלק מקהילה? כיצד חוויות אישיות משפיעות על עמדות פוליטיות, והאם משקלן צריך להיות גדול או קטן מההיגיון?

יונתן גדות, ט/2

את מעל לכל

"חדר משלך"; מאת: וירג'יניה וולף; הוצאת ידיעות ספרים. עלילה: הספר מציג את התנאים ההכרחיים (בתקופה שבה נכתב) ליצירה ולכתיבה, ובפרט לכתיבה של נשים - הכנסה קבועה וחדר. אלו, לדעתה של וולף, ישחררו את הנשים מדאגות כלכליות למחיתן ויאפשרו פרטיות, זמן ומחשבה. פעמים רבות נשים לא זוכות לתנאים אלו בגלל התפקיד שמילאו במשק הבית ובחברה בכלל.

שאלות ורעיונות העולים מהספר: ביקורת על עולם הנשלט על ידי גברים, והמביא לדיכוי גלוי וסמוי, עקיף וישיר של נשים. שאלות על האופן שבו ממושטר ונשלט נושא המין והמגדר. הדגשת היחודיות שבכתיבה הנשית שיכולה לגרום לשינוי בצורת הרומן.

שלי רזינסקי, ט/3

ביקור בתערוכה

בוגרי בית הספר מציירים אמנות ותלמידים מתנדבים מקשטים את הקירות ברחבי הכפר הירוק

ילדות בצל המוות

ליזל, ילדה גרמנייה שאיבדה את משפחתה במלחמה, גונבת ספרים כדי לברוח לעולמות טובים יותר • גאיה ארד קראה ונחשפה למציאות קשה, מורכבת ומוכרת פחות

"גנבת הספרים"; מאת: מרקוס זוסאק; הוצאת אופוס.

"גנבת הספרים" מאת מרקוס זוסאק מתרחש בגרמניה הנאצית בעת מלחמת העולם השנייה, ומסופר על ידי המוות. כידוע, למוות הייתה אז הרכה עבודה, אבל כשהוא כותב את הסיפור, הוא דווקא פחות מעוניין לספר את סיפורו שלו, ומתמקד בזה של ליזל ממינגר, ילדה גרמנייה שאחיה מת, הוריה הקומוניסטים נלקחו למחנות ריכוז והיא נשלחה למשפחת אומנה בעיירה מולכינג.

בתנאים קשים, תוך כדי תחושת מתיחות לנוכח הסכנה שהמלחמה צופנת, ליזל מצליחה לפתח קשרים מיוחדים עם הסובבים, כמו עם חברה הטוב, רודי שטיינר, ועם אביה המאמץ הנס הוברמן. היא מגשימה את תשוקתה לקריאה ולימוד על ידי גניבת ספרים – מאחר שלהוריה המאמצים אין כסף לקנות לה ספרים. סיפורה שזור דרך הספרים שגנבה או קיבלה וקראה בשקיקה, כשלכל אחד הייתה משמעות עבורה.

כשקראתי את תקציר הספר, ציפיתי למשהו אחר ממה שגיליתי בעת קריאתו. ציפיתי לספר מלחמה שמספר פשוט על מה שמאפיין מלחמה – זוועות, אובדן, הישרדות – אבל גיליתי שלמרות המלחמה והמוות, מדובר בספר תמים ואנושי, שמספר על ילדות והתבגרות בצל המלחמה. ליזל אוהבת לקרוא, לחתור לעולמות רחוקים, לשחק כדורגל עם חברה, ולעיתים עלולה להיות אימפולסיבית או לעשות דברים שאסור לה, כמעט כמו כל ילדה. כמובן שהיא חוותה אובדן שלא כל ילד וילדה חוו, וחיייתה בתקופה סוערת ביותר, אולם בסופו של דבר היא רק ילדה שרוצה ליהנות מספר טוב. לא רק אצל ליזל ראיתי תמימות והשתאות אל מול המלחמה, אלא גם אצל

המוות. המוות מצטייר בספר כיצור אנושי, שגם זקוק לחופשות, עשוי להזדעזע מהמלחמה, יכול לה-תרגש מסיפורים יפים או להירגע מצבעים עדינים. יש משהו אירוני שדווקא ממנו, יצור כה כן ואנושי, כל בני האדם מפחדים, כשהוא כלל אינו זה שגורם למותם. הוא רק המוות עצמו, התוצאה העובדה שהספר מסופר מנקודת המבט של המוות מוסיפה לו רובד יפה, ונקודת מבט נוספת "יודעת כל" – המוות מוסיף פרטי מידע על ליזל, שאפשר להבין רק בדיעבד, ועל רקע סיפורה התמים מותח עוד ועוד את הקורא עד לשיא, שמזכיר לקורא שאחרי ככלות הכול, מלחמה היא מלחמה. רוב הספרים שקראתי על אותה תקופה מתמקדים בסיפורם של יהודים. כמובן שאלה היו ייחודיים ומרגשים בפני עצמם, אך היה מעניין לקרוא על המלחמה מנקודת מבטם של הגרמנים שהתנגדו להיטלר, אבל לא היו בידיהם כלים לעצור אותו.

זהו ספר מרגש, קל לקריאה אבל עם מורכבות רבה. אני ממליצה עליו בחום.

גאיה ארד, י"א/7

בדידות אהובתי

אצל מארקס הבדידות היא רקע למגוון רחב של התנהגויות • הספר גורם לקורא להתיידד עם אחת התכונות האנושיות המורכבות והמסתוריות

"מאה שנים של בדידות"; מאת: גבריאל גרסיה מארקס; הוצאת עם עובד.

"מאה שנים של בדידות" מגולל את קורותיה של משפחת בואנדיה בעיירה הקטנה מקונדו שבקולומביה. הוא מספר את סיפוריהם של בני המשפחה השונים שכולם גידונו לבדידות.

סגנון כתיבתו של מארקס בספר –

הטשטוש בין ריאליזם לפנטזיה, בין העולם הרגשי לעולם הגשמי, בין פרספקטיבה צרה לרחבה (המעבר בין סיפורן של המוות לסיפורן של מדינה או תקופה), בין דמויות וזמנים – ריתק אותי לספר, ושאל אותי אל תוך העולם של העיירה הנידחת מקונדו. אותו טשטוש מוסיף נופך קסום לעולם הסיפורי, והופך אותו למצע להוויית הבדידות הנטויות לכל אורכו.

לאורך הספר העביר מארקס את רגשות הדמויות דרך העולם הפיזי, הוא יוצר להם ביטוי בחיים האמיתיים באופן שמעביר את משמעות הרגשות ועוצמתם.

ביטוי שנדמה אבסורדי לחלוטין, אך מרגיש טבעי כמעט כאילו היה המשך ישיר ובלתי נמנע לעולמן הרגשי של הדמויות.

וכשאותו העולם מתעורר לחיים במהלך הקריאה, גם הקורא נהפך להמשך ישיר של עולמן של הדמויות.

מארקס לא מציב את הבדידות כנושא, אלא כרקע לאהבה, לשנאה, לקנאה, לאנושיות ולחיים – ודווקא משום כך ניתן להזדהות עם בדידותן הטראגית של הדמויות.

במבט רחב יותר, מתוך התבוננות בספר כולו, הבדידות עוברת כרגש וגם כרעיון ומחשבה בכל הסיפורים והדמויות.

יונתן גדות, ט'2/

ביקורת ספרים

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

אירוע עפר

תלמידי הפנימייה ב"תוכנית עשר" מעלים את סאלח שבתי

מה קורה כשמחשבת ישראל ומגמת תיאטרון נפגשים לאירוע פתיחת שנה? למידה חווייתית, השראה, רעיונות מקוריים, היכרות וחברויות חדשות • ככה יוצאים מהקופסה

מאת יובל שטיין, נועם מיזרץ
ועדי גיל גוזמן
ידיעות אחרונות הכפר הירוק

“עוד ערב שגוזל את מנוחתנו...” עם הגישה הנגטיבית הזאת הגענו, כל תלמידי מגמת תיאטרון, ביום שלישי, 5.11, לערב פעיל ומעורר מחשבה של מחשבת ישראל ותיאטרון.

אך עד מהרה עמדנו בטעותנו והחלנו כמלאכת המחשבת. התחלנו במילים אחדות על מהלך הערב ומיד נחלקנו לקבוצות והתחלנו דנים בקטעים מפולפלים המעוררים מחשבה. הערב היה מורכב משלושה שלבים, הראשון – קריאת טקסטים של מחשבת, השני: הרכבת הקטעים שיצרנו בהשראת הטקסטים, והשלישי – הצגת הקטעים, כי אין דבר כזה תיאטרון ללא קהל, נכון?

בשלב הראשון התחלקנו לשלוש קבוצות גדולות ומעורבות מכל השכבות, כשכל קבוצה ליוותה מורה אחת מצוות מחשבת ישראל. בטקסטים שהובאו לנו התעסקנו בשאלות של זהות: האם החברה יכולה “לתבנת” אנשים, כלומר לשנותם כדי שיתאימו לנורמה החברתית, כמה מקום יש לאינדיבידואל בחברה, איך מגדירים זהות, ובאילו מידה החברה משפיעה על זהותנו. עוד דנו בנורמות החברתיות ובמקום הנרחב שלהן בחברה שלנו.

“בן המלך שנפל לשיגעון” מאת ר’ נחמן מברסלב היה הקטע הראשון שקראנו. המשל

עוסק בבו בן מלך שהשתגע וחשב שהוא תרנגול הודו. הוא התפשט, זחל אל תחת לשולחן ואכל שם פירורי לחם ועצמות, כמו שתרגול הודו היה עושה.

אחד הרופאים שניסה לרפא את בן המלך, פשט גם הוא את בגדיו וזחל אל מתחת לשולחן. עד שהתרגלו זה לזה, התחיל הרופא ללמד אותו גינונים ונימוסים של בני האדם, כיאה לבן המלך. בקבוצות דנו בצורך במאבק כדי לשנות אדם. אחרים טענו שיש צורך בהכנה ובהקשר בה ואחרים חשבו שהחברה שכופה התנהגות מסוימת על האינדיבידואל, לא משמשת אוזן קשבת לפרט ובכל זאת, היא יכולה לשנות אותנו. דנו בצורך של החברה להפוך את השונה ממנה לאדם “נורמטיבי”, כמו כולם, אולי מתוך מחשבה שזה מה שנכון.

לאחר קריאת הקטע השני, “דין וחשבון לאקדמיה” של פרנץ קפקא, דיברנו על סיפורו של קוף לשעבר, שמרצה בפני אנשי אקדמיה על התהליך שעבר ממצב של קופיות לאנושיות. הקוף מספר בקטע על הניסיונות של בני האדם לאלף אותו, לאחר שנתפס. תוך זמן קצר הבין הקוף, שאם יהיה כמותם, יפתחו לפניו הסורגים והוא יוכל לצאת לחופשי. בסופו של דבר, הוא תפס בקבוק יין שהושלך בטעות ליד כלובו, ולעיני כל צוות האונייה שבה שכן, הוא חלץ את הפקק ורוקן את הבקבוק כשתיין מקצועי.

לאחר הקריאה, תהינו האם באמת מותר האדם על הקוף? דנו בתפקיד החברתי שהיין מספק לנו

בקטע הזה, האם יש לנו בחירה חופשית בנושא הזהות שלנו? וחיפשנו תשובה לשאלה האם אנחנו, כבני אדם, רק קוף מאולף שפועל לפי הכללים שהחברה האנושית מציבה לו?

הקטעים המרתקים סחפו אותנו לדיונים לוחטים, מלווים בסוגיות ותהיות על חיינו, על החברה ועל טבע האדם. מתוך כל אלה יצאנו לעבודה.

בחלקו השני של הערב המפולפל היה עלינו לחבר קטע תיאטרוני, המתכתב ונעזר בסוגיות ושאלות שעסקנו בהן. העבודה נעשתה בקבוצות קטנות של כחמישה תלמידים משלוש השכבות. העבודה בקבוצות רב-גילאיות שיקפה את ההבדלים ברעות, וכל קבוצה חיפשה את הדרך המתאימה להציג את המסר.

השלב האחרון והמרגש היה הצגת הקטעים בפני שאר התלמידים וצוות המורים. כולם פרגנו ותמכו, והתחושה באוויר הייתה של קבלה. הקטעים הקומיים והדרמטיים היו בעיקר

מעוררי מחשבה על היומיום שלנו ועל החברה שבה אנו חיים.

בזכות הפעילות למדנו להכיר את חברי המגמה מהשכבות השונות, וללמוד מכל אחד משהו חדש. היתה עבודה מעניינת ומגבשת, או כמו שסכימה תלמידת י' במגמה: “החששות שלנו כשכבה הצעירה נמוגו. התוצרים היו מעוררי השראה ומחשבה ואני מאמינה ששיתוף פעולה מסוג זה בין השכבות גרם לנו להרגיש בטוחים יותר ואולי אפילו שייכים יותר.”

הערב המיוחד סיפק השראה, עורר דיון עמוק על נושא הזהות והשפעת הכלל על הפרט וגם סיפק היכרות כלל מגמתית ראשונה. לדעתנו, מדובר בתחילתה של מסורת. ללא ספק, פתיחת שנה מפולפלת.